

Arrest

nr. 305 087 van 18 april 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X
Vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DER MAELEN
Guilleminlaan 35/b 1
9500 Geraardsbergen

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, vertegenwoordigd door zijn voogd X, op 19 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat E. DHONDT *loco* advocaat A. VAN DER MAELEN en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 8 augustus 2022 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 9 augustus 2022 om internationale bescherming. Op 25 juli 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 27 juli 2023 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

Je verklaart geboren te zijn te Khadaghel dorp, Kunar, Afghanistan, op (...) 2006. Je hebt de Afghaanse nationaliteit, bent Pashtoun van origine en soennitisch moslim. Je komt uit een gezin met acht kinderen. Je hebt steeds bij jouw familie in het dorp verbleven. Jouw broers en zus verblijven net als jouw ouders in de woning waarin jij steeds verbleven hebt.

Je bent tot de zevende graad naar school geweest. Je bent nooit naar de madrassa geweest, maar je hebt wel les gekregen van de mullah.

In Afghanistan had je een eigen computerwinkel. Je verkocht allerlei spullen zoals opladers en SD-kaarten, maar daarnaast downloadde je ook liedjes en films op gsm's van jouw klanten. Elke donderdag ging je naar Nangarhar om je te bevoorraden.

Sinds enige tijd werd jouw vader aangesproken door de mullah van het dorp. Hij was op de hoogte van het feit dat je liedjes en filmpjes verkocht en was hiermee niet akkoord. Hij raadde jouw vader aan om jou te overtuigen hiermee te stoppen. Tijdens een preek van de mullah, in aanwezigheid van jouw vader, vernoemde hij jouw activiteiten. Opnieuw was het zijn bedoeling om te bekomen dat jij hiermee zou stoppen.

Ongeveer vijftientig dagen voor jouw vertrek, en drie à vier weken na de preek van de mullah, werd je ontvoerd door de taliban. Je werd drie nachten vastgehouden. Uiteindelijk kon je vrijkomen door tussenkomst van de mullah en een aantal dorpsouderen. Je werd tijdens je vasthouding heel slecht behandeld en had medische verzorging nodig in het ziekenhuis, ook verdere opvolging was nodig. Toen je het ziekenhuis verliet na een nieuwe visite zag je aan de ingang de talibanleden staan, alsook een jongen uit het dorp die klaarblijkelijk bij hen hoorde, die je tijdens jouw ontvoering hardhandig hadden geslagen. Toen je hen zag belde je jouw vader. Even later werden deze talibanleden, alsook de jongen van het dorp, aangevallen door de voormalige overheid en kwamen ze om. Die avond stuurde jouw vader jou naar Nangarhar. 's Nachts zijn talibanleden naar jouw ouderlijk huis gekomen, ze vroegen naar jou en sloegen jouw vader. Een dorpeling die aanwezig was toen je uit het ziekenhuis kwam en van wie een zoon om het leven zou zijn gekomen, zou de mullah gebeld hebben dat hij jou met de overheid had zien bellen en jij dus achter de aanslag zat.

Op 1 februari 2021 heb je Afghanistan verlaten. Je reisde via Pakistan naar Iran en vervolgens naar Turkije. Daarna reisde je via Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk door naar België. Op 9 augustus 2022 diende je jouw verzoek om internationale bescherming in.

Ongeveer zeven maanden geleden kwam de vader van de dorpeling die was omgekomen naar jouw ouderlijk huis. Hij is nu hoofd van de taliban in het dorp geworden. Hij ziet jou als de dader die achter de dood van zijn zoon zit. Al jouw gezinsleden werden geslagen.

Ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming leg je volgende documenten neer: jouw originele taskara, een kopie van de eerste pagina van de paspoorten van jouw ouders en een kopie van hun taskara's, verschillende ontvangstbewijzen in kader van jouw winkel en elektriciteitsfacturen, foto's van jouw winkel, twee brieven van de taliban, medische documenten met betrekking tot jouw been, foto's van jouw broer die geslagen werd zeven maanden geleden (tov persoonlijk onderhoud) en foto's van de omgekomen talibanleden.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jouw in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het CGVS steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het CGVS een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen. Verder heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen. Tot slot werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van gewoonlijk verblijf.

Daarnaast leg je een medisch attest neer, opgesteld op 14 augustus 2022 door dokter mevr. Z. (...). Hierin staan een aantal littekens opgelijst, doch wordt gesteld dat je geen fysieke klachten hebt maar soms nachtmerries omwille van wat er met jou gebeurd is. Er dient benadrukt te worden dat bij aanvang van het

persoonlijk onderhoud jou gevraagd werd of je klaar was het interview te beginnen wat je bevestigde (CGVS p.4), je uitdrukkelijk meegedeeld werd dat je ten allen tijde tijdens het persoonlijk onderhoud een extra pauze kon vragen indien je hier nood aan had (CGVS p.5) en je op verschillende momenten de kans gelaten werd opmerkingen en toevoegingen te doen (CGVS p.9, 15). Doorheen het persoonlijk onderhoud bleek je aldus in staat jouw relaas op een omstandige wijze uit de doeken te doen en op geen enkel moment bleek je omwille van medische redenen niet in staat te zijn verder te gaan met het onderhoud.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Op basis van jouw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat je geen gegronde vrees hebt voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond hebt.

Je geeft aan dat je omwille van het feit dat je een computerwinkel uitbaatte en in het bijzonder door de verkoop van liedjes en filmpjes, problemen kreeg. Je geeft aan dat het verkopen van liedjes en filmpjes in de Afghaanse samenleving niet door iedereen geaccepteerd werd: "Elke mullah heeft problemen met dit werk, de mullahs luisteren nooit naar liedjes. Liedjes van ons, is kleine zonde, maar voor mullah is grote zonde. Als we over filmpjes spreken, dan is het erger." (CGVS p.11). En "De taliban en de mullahs hebben dezelfde mening over liedjes en films, ze zeggen dat dat haram is, ongelovig. Ze zijn heel streng, als een vrouw of een meisje met hoofddoek is, zelfs mag je nooit naar haar kijken. Het is verboden in de ogen van hen." (CGVS p.12). Je verwijst tevens naar een herinnering "Ze doden mensen. Ik was heel klein, ik herinner een incident, er was een dorpeling, hij woonde heel dichtbij de rivier. En hij had ook computerwinkel in de bazaar en 's nachts staken ze de winkel in brand. Zijn winkel was een beetje apart van de andere winkels, 's nachts hebben mensen zijn winkel in brand gestoken." (CGVS p.12). Ondanks dit klimaat, geef je aan dat je je veilig voelde in de bazaar waar je jouw computerwinkel had omdat de voormalige overheid, het leger, de politie, daar aanwezig was en de controle had (CGVS p.12). Zo zeg je "Ik wist zeker, dat het verboden was, maar ik wist ook dat de overheid in die plek aanwezig was, niet de taliban." (CGVS p.12). Dat deze controle van de overheid niet waterdicht was, blijkt uit jouw verklaringen dat je van mening was dat de taliban, al zij het niet openlijk, aanwezig was in de bazaar. Zo zeg je "Taliban was zeker niet openlijk aanwezig, misschien waren er wel mensen die stiekem als spionnen werkten. Ik ken die mensen niet, ik kan jou geen informatie over die mensen geven. ... Het is gewoon mijn mening, misschien zijn er mensen die stiekem werken. Het is gewoon mijn mening. Ze kunnen sowieso niet openlijk rondwandelen." (CGVS p.11). In het verlengde van dit alles, kan er verwacht worden dat je je ervan bewust was dat de activiteiten die je deed een risico inhielden. In het licht hiervan vindt het CGVS jouw manier van werken niet aannemelijk. Uit jouw verklaringen blijkt immers dat je de verkoop van liedjes en filmpjes heel openlijk deed. Je geeft aan dat je de liedjes en filmpjes op een SD kaart zette van de klant, gekopieerd vanuit jouw computer die in de vitrine van jouw winkel stond (CGVS p.12-13). Het hoeft niet te verwonderen dat het CGVS vraagtekens plaatst bij deze 'openbaarheid' van jouw activiteiten. Jou gevraagd of deze manier van werken geen risico inhield, zeg je "Ik heb het niet in de openlucht gedaan, het was in mijn winkel, er waren nog andere winkels. Oudere mensen kwamen niet naar winkel om filmpjes te zien. Meeste klanten waren jonge gasten. De taliban was sowieso niet aanwezig, ze bleven alleen in de bergen, ze konden niet naar de bazaar komen, omwille van de aanwezigheid van de overheid. En imam van de moskee zou nooit naar deze plaats komen." (CGVS p.13). Daar waar je nu stelt dat de taliban sowieso niet aanwezig was, dient verwezen te worden naar jouw eerdere verklaringen waarin je van mening was dat het mogelijk was dat er spionnen van de taliban in de bazaar aanwezig waren (CGVS p.11). Dat blijkt ook uit het vervolg van het door jou geschetste asielrelaas, nl. dat je problemen kreeg met de taliban. De bazaar is een publieke plaats waar zowel jonge als oudere mensen vrije toegang toe hebben. Dat je op een dermate publiekelijke wijze jouw risicovolle diensten verleende, ondermijnt de geloofwaardigheid van jouw verklaringen.

Een volgend element waarbij het CGVS vraagtekens plaatst betreft jouw reactie toen je hoorde dat de mullah jouw vader had aangesproken over jouw activiteiten (nl. verkoop van liedjes en filmpjes). Je geeft aan dat de mullah jouw vader een keer onderweg had aangesproken en hem gevraagd had jou te laten stoppen met jouw activiteiten. Jouw vader zei aan de mullah dat hij jou ging overtuigen (CGVS p.11). Evenwel blijkt dat je hier geen gevolg aan gaf. Zo zeg je "Twee, drie dagen ben ik wel gestopt. Later startte ik opnieuw. Filmpjes en liedjes brachten veel geld op." (CGVS p. 12). Tevens zette je jouw activiteiten verder nadat de mullah, ongeveer een maand of twee nadat hij je vader onderweg had aangesproken en ongeveer drie à vier weken voordat je door de taliban werd meegenomen, jouw naam en jouw activiteiten vernoemde tijdens een preek in de moskee waar jouw vader en anderen aanwezig waren. Je zegt "Mullah was in de moskee, was bezig om te preken, hij werd emotioneel en tijdens zijn toespraak sprak hij over mij. Hij zei, dat ik liedjes, filmpjes en andere slechte dingen in de gsm stak van andere mensen en daardoor werden die andere mensen slecht. Ik had een slechte invloed op die mensen." (CGVS p.11). Dat de mullah over jou sprak tijdens een dienst in de

moskee, voor talrijke aanwezigen, doet uitschijnen dat het voor hem menens was dat je diende te stoppen met jouw werk. Evenwel blijkt weerom dat je jouw activiteiten gewoon verderzette. Het hoeft niet te verwonderen, gezien de context waarin je je bevond en het gewicht dat de mullah gaf aan jouw activiteiten, dat je de ernst hiervan zou ingezien hebben. Bovendien had de mullah een dreigbrief van de taliban aan jouw vader gegeven (CGVS p.11), een reden te meer dat je zou gehoorzamen aan het advies van de mullah. Dat je bleef verder doen met jouw activiteiten, omwille van het financiële voordeel (CGVS p.12), doet hieraan geen afbreuk gezien de in hun ogen ernst van jouw vergrijp en de straf die je daarvoor boven het hoofd hing. Bovendien zijn jouw verklaringen dat je jouw vader om de tuin kon leiden, door hem te zeggen dat je zou stoppen maar dit uiteindelijk niet deed (CGVS p.11-12), tevens niet aannemelijk. Er kan verwacht worden dat jouw vader erop zou toezien dat je het advies zou opvolgen. Bovendien geef je aan dat je jouw vaders lieveling was (CGVS p.11). Een reden te meer dat er verwacht kan worden dat hij er dan ook op zou toezien dat je het advies van de mullah opvolgde om jou te behoeden voor het risico dat boven jouw hoofd hing en temeer jouw vader niet kon uitsluiten dat de Taliban wel eens de rest van de familie in het vizier kon nemen zo jij niet gehoorzaamde. Dat je zonder meer het advies van de mullah, alsook van jouw vader, in de wind sloeg, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van jouw verklaringen.

Vervolgens kunnen er vraagtekens geplaatst worden bij de door jou geschetste problemen met de taliban. Vooreerst dient de opmerking gemaakt te worden dat het CGVS het opmerkelijk vindt dat je reeds sinds het begin van 2019 bezig was met het uitbaten van jouw computerwinkel (CGVS p.7) en dat je pas, twee jaar later, in januari 2021, concrete problemen kreeg met de taliban (CGVS p.9-11). Gezien de door jou geschetste herinnering over de problemen die de dorpling die tevens een computerwinkel in de bazaar had kreeg, is het niet ondenkbaar dat de taliban computerwinkels in het vizier had. Dat jij jouw computerwinkel dan zonder problemen, ongeveer twee jaar lang, kon uitbaten, is op z'n zachtst gezegd opmerkelijk temeer je, en zoals reeds opgemerkt, van mening was dat er wel eens spionnen rondliepen in de bazaar. Een volgend element dat jouw geloofwaardigheid ondermijnt is het feit dat de mullah zich klaarblijkelijk garant stelde om je vrij te laten (CGVS p.10-12), hoewel hij reeds eerder zijn ongenoegen had laten blijken aangaande jouw activiteiten en jij niet gehoorzaamd had om zijn advies op te volgen. Dat hij een dermate groot risico nam om tussen te komen in jouw vrijlating en zich garant te stellen doet bijgevolg op niet geringe wijze vraagtekens rijzen. Tot slot wilt het CGVS nog opmerken dat zij de actie van de taliban, nl. jouw ontvoering en vrijlating, een weinig daadkrachtige actie vindt om hun doel, nl. het stopzetten van jouw activiteiten, te bekomen. Naar analogie met de herinnering die je schetst waarbij een computerwinkel in brand gestoken werd, kan er verwacht worden dat ze tevens jouw winkel zouden viseren om zich ervan te vergewissen dat je met jouw activiteiten zou stoppen. Uit jouw verklaringen blijkt dat de winkel ongemoeid gelaten werd. Je zegt "Mijn winkel was op slot. ... De winkel is nog steeds gesloten, tot vandaag. ... Na mijn vertrek heeft de spullen verkocht, zoals computer en andere, en heeft de winkel terug aan de eigenaar gegeven." (CGVS p.13). Daar jouw computerwinkel en de verkoop van liedjes en filmpjes de kern van het probleem uitmaakt, kan er verwacht worden dat de taliban tevens actie hiertegen zou ondernomen hebben.

Jouw problemen omwille van het feit dat je een computerwinkel uitbaatte en in het bijzonder liedjes en filmpjes verkocht, zijn omwille van bovenstaande redenen niet geloofwaardig.

Wat jouw verklaringen betreft dat je beschuldigd wordt van spionage en dat je verantwoordelijk geacht wordt voor de dood van jouw ontvoerders (CGVS p.10-11, 14), dient het CGVS op te merken dat je hierin tevens niet hebt kunnen overtuigen.

Vooreerst dient opgemerkt dat je in het ziekenhuis terecht kwam naar aanleiding van het feit dat je in je winkel filmpjes en dergelijk had gedownload, waaraan gezien bovenstaande geen geloof wordt gehecht. Bijgevolg kan er evenmin geloof worden gehecht aan alle daaruit voortvloeiende problemen.

Deze appreciatie wordt onderstreept door volgende vaststellingen. Je geeft aan dat ze jou beschuldigden omdat jij gezien werd toen je aan het telefoneren was en vervolgens de aanslag plaatsvond. Ze gingen ervan uit dat je de overheidsdiensten getipt had over hun aanwezigheid (CGVS p.10-11, 14). Het hoeft niet te verwonderen dat deze verklaringen weinig overtuigend zijn. Je geeft aan "Die mensen hadden mij geslagen, niemand anders kende die mensen." (CGVS p.14). Het hoeft niet te verwonderen dat deze verklaringen te zwak zijn om het CGVS ervan te overtuigen dat jij beschuldigd werd van iets dermate zwaarwichtigs als spionage. Je geeft aan dat jouw familieleden, een zevental maanden voor het persoonlijk onderhoud op het CGVS, werden lastiggevallen door de vader, die na de machtsovername hoofd van de taliban werd en van wie één van zijn zoons was overleden (CGVS p.6, 14). Je geeft aan dat jouw broer zeer hard geslagen werd (CGVS p.6, 14). Het hoeft niet te verwonderen dat het CGVS het tijdsverloop weinig aannemelijk vindt. Indien hij jou effectief verantwoordelijk achtte voor de dood van zijn zoon, kan er verwacht worden dat hij op een eerder moment en op een meer daadkrachtige manier zou hebben ingegrepen om druk uit te oefenen op jouw familie. In dit kader dient nog opgemerkt te worden dat je aangeeft dat je niet op de hoogte bent van andere problemen die jouw familie mogelijks zou kunnen hebben meegemaakt omdat ze jou niet verdrietig willen maken (CGVS p.6). Evenwel doet deze verklaring eveneens afbreuk aan jouw geloofwaardigheid. Je

geeft immers aan dat jouw familieleden op de hoogte zijn van jouw ingediende verzoek om internationale bescherming en meer zelfs, dat ze op de hoogte waren van de datum van jouw persoonlijk onderhoud bij het CGVS (CGVS p.6). Er kan verwacht worden dat zij jou dan ook alle informatie zouden geven die jouw verzoek verder kracht bijzet. De vaststelling dat jouw familie op dit moment nog woonachtig zijn in jullie gewoonlijke woning (CGVS p.5-6) ondersteunt de appreciatie van het CGVS. Indien jouw verklaringen geloofwaardig zijn, kan er verwacht worden dat ze hun veiligheid reeds elders waren gaan opzoeken.

Op basis van voorgaande ben je dan ook geenszins in staat jouw persoonlijke vrees jegens de taliban op een overtuigende en geloofwaardige wijze te schetsen. Jouw ongeloofwaardige verklaringen volstaan dan ook niet om in jouw hoofde te besluiten tot toekenning van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dienen de documenten besproken te worden die je hebt neergelegd. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is en dat de authenticiteit van deze stukken op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Corruptie is in Afghanistan wijdverspreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Dit gezegd zijnde; wat betreft jouw originele taskara, de kopie van de eerste pagina van de paspoorten van jouw ouders en de kopie van hun taskara's, dient opgemerkt te worden dat zij betrekking hebben op jouw persoonsgegevens en deze van jouw familieleden, elementen die niet ter discussie staan. De overige documenten kunnen enkel een bevestigende aanvulling vormen op een geloofwaardig asielrelaas, hetgeen in casu niet het geval is. De documenten die je neerlegt om te staven dat je een winkel bezat (ontvangstbewijzen, elektriciteitsfacturen, foto's), staven geenszins de door jouw beweerde problemen. Bovendien kan hier niet uit opgemaakt worden dat je effectief deze winkel uitbaatte. De brieven van de taliban wijzigen tevens niets aan de appreciatie daar zij louter dienstig zijn ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig asielrelaas, wat in jouw geval niet blijkt. Deze kunnen door eender wie en voor eender welke doeleinden zijn opgesteld. De medische verslagen over jouw been, alsook de foto's van jouw gewonde broer, ondersteunen geenszins jouw verklaringen aangezien deze documenten niet van die aard zijn om de precieze oorzaak en omstandigheden van de verwondingen/medische problemen te duiden. Het CGVS merkt hetzelfde op aangaande de foto's van de overleden talibanstrijders.

Het CGVS voegt hier volledigheidshalve nog aan toe dat jij niet aannemelijk maakt dat jij voor jouw vertrek uit Afghanistan reeds negatief werd gepercipieerd door de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat jij Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat jij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of haar lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat jouw vertrek uit Afghanistan om die reden risico verhogend of -verzwarend zou zijn. De vaststelling dat jij sedert augustus 2022 in België verblijft kan evenmin leiden tot het verlenen van internationale bescherming daar een verblijf in het westen, in casu België, geenszins volstaat om te besluiten tot het bestaan van een nood om internationale bescherming. Een persoonlijk risico voor een verzoeker om internationale bescherming om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd moet in concreto aannemelijk worden gemaakt, in casu quod non. Bij beoordeling van een eventueel risico om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging moeten jouw individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aangaande 'terugkeerders' (zie infra). Het CGVS wijst er hierbij op dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij jij aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor jou om jouw (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan jou toe dit aan te tonen, met name dat het aanpassen van jouw levensstijl een dermate schending zou inhouden van fundamenteel recht dat dit neerkomt op vervolging. Jij blijft wat dat betreft evenwel in gebreke. Jij duidt, ondanks dat jou meermaals gevraagd wordt naar jouw vrees bij terugkeer en/of andere redenen waarom jij niet kan terugkeren, nergens in concreto aan dat er in jouw hoofde sprake zou zijn van uiterst moeilijke of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen.

Jouw verklaring dat je hier naar school gaat en de verklaringen van jouw leerkracht doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen, jij toont immers geenszins aan dat dit heeft geleid tot verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd. Het CGVS wijst er hier volledigheidshalve nog op dat jij jezelf nog steeds identificeert als een praktiserend moslim van soennitische strekking en dat jij ook in België naar de moskee gaat, alsook deelgenomen hebt aan de voorbije ramadan. Voorts blijkt uit jouw verklaringen geenszins dat jij enige andere activiteit onderneemt die heeft kunnen leiden tot verwesterd gedrag of gedrag dat als zodanig gepercipieerd kan worden (CGVS, p.5-7, 14-15).

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot vijftienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stel je naar school te zijn geweest in Afghanistan, heb je religieuze les van de mullah gekregen en heb je nog contact met jouw netwerk in Afghanistan (CGVS p.6). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat je je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet

worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Jij laat na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire

situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Boj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Je toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat je, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng je zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in

de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Uit de uiteenzetting van dit middel blijkt dat verzoeker tevens de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert.

Verzoeker verwijt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) geen of minstens onvoldoende rekening te hebben gehouden met zijn minderjarigheid. Hij licht toe dat hij tijdens de gebeurtenissen in Afghanistan tussen 13 en 15 jaar was en dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS 16 jaar was, terwijl zijn gedrag beoordeeld werd als dat van een volwassene, ter illustratie waarvan hij enkele passages uit de bestreden beslissing aanhaalt. Hij licht toe:

"In essentie stelt het CGVS in bovenstaande passages dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker zich zo roekeloos zou hebben gedragen. Verzoeker vestigt de aandacht van de Raad erop dat hij tijdens de besproken periode 13 tot 15 jaar oud was en met andere woorden volop aan het 'puberen' was. Als 13-jarige startte hij de computerwinkel. Er waren meerdere Computerwinkels in de bazaar en hij voelde zich gesterkt door de aanwezigheid van de ordediensten. Zijn vrienden en de wet stonden achter hem, zodat hij in een combinatie van jeugdige naïeviteit en rebellie de berispingen van de mullah en het advies van zijn vader in de wind sloeg. Het behoeft geen uitleg dat dit typisch adolescent gedrag is.

(...)

In deze passage slaagt het CGVS erin om al het mogelijke bewijsmateriaal uit Afghanistan af te doen als onbetrouwbaar. Waar de verklaringen van verzoeker eenvoudig als ongeloofwaardig worden bestempeld, valt het CGVS vervolgens de documenten aan die verzoeker aanbracht om zijn verklaringen te staven, door te stellen dat de documenten ongeloofwaardig zijn wanneer de verklaringen dat zijn. Verzoeker begrijpt niet op welke manier het CGVS hem het voordeel van de twijfel heeft gegund."

Voorts verwijt verzoeker het CGVS onjuiste en inadequate interpretaties. Hij geeft daarbij de volgende commentaar op de motieven van de bestreden beslissing:

"i. Aanwezigheid van de taliban in de bazaar

Over zijn winkel vertelde verzoeker het volgende (notities bij het persoonlijk onderhoud CGVS, p.7):

"(...)"

Het verdient opmerking dat verzoeker niet in zijn eentje met de computerwinkel begon, maar dat zijn vader deze winkel voor hem had opgestart, en dat verzoeker deze vervolgens heeft overgenomen. Dit feit, dat achterwege wordt gelaten in de beslissing van het CGVS, speelt een niet onbelangrijke rol in de reden waarom verzoeker de winkel heeft uitgebaat. Hieruit blijkt dat verzoeker een moderne opvoeding heeft genoten, aangezien ook zijn vader niet vies was van moderne technologie en entertainment.

Zijn beschrijving van de bazaar en de underground bazaar schetsen reeds een deel van het kader waarin hij zijn activiteiten ontwikkelde; een samenleving vóór de overname van de taliban, waar het woord van de mullah in de bazaar weinig te zeggen had, laat staan dat van de taliban.

Verzoekende partij verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud het volgende over de aanwezigheid van de taliban:

(p. 11) "(...)"

(p.13) "(...)"

Het CGVS plaatst vraagtekens bij het feit dat verzoekende partij een computerwinkel uitbaatte terwijl er taliban op de bazaar rondliepen. Ze stelt:

"(...)"

Hoewel het zijn goede recht zou zijn geweest, baatte verzoekende partij geen muziek- en filmwinkel uit. Hij had een telecomwinkel of computerwinkel, waar hij 'onder de toonbank' (bij wijze van spreken) ook liedjes en filmpjes downloadde voor zijn jonge klanten. Hij geeft zelf aan dat de oudere klanten hier niet om vroegen en hier dus ook niet van af wisten.

Deze activiteit was lucratief, en verzoeker was (en is nog altijd) graag bezig met muziek. In deze periode was de overheid bovendien nog aan de macht en waren er altijd ordediensten aanwezig op de bazaar ("De overheid had de controle over de piek.") De taliban was niet zichtbaar aanwezig, hetgeen ook duidelijk gesteld werd door verzoekende partij: "Taliban was zeker niet openlijk aanwezig, misschien waren er wel mensen die stiekem als spionnen werkten. (...) Het is gewoon mijn mening, misschien zijn er mensen die stiekem werken. Het is gewoon mijn mening. Ze kunnen sowieso niet openlijk rondwandelen."

Het CGVS hekelt dat verzoeker vervolgens stelde: "De taliban was sowieso niet aanwezig, ze bleven alleen in de bergen, ze konden niet naar de bazaar komen, omwille van de aanwezigheid van de overheid."

Als het CGVS hier in de beslissing een tegenstrijdigheid in ziet, heeft zij dat tijdens het persoonlijk onderhoud nooit trachten verduidelijken of benoemen.

Dat de woordkeuze van verzoeker beïnvloed is door zijn leeftijd en de vertaling, blijkt duidelijk uit de notities; bv. "het is gewoon mijn mening" om te zeggen dat dat gewoon is wat hij denkt, het veelvuldig gebruik van "sowieso", "de stiekem taliban". Het is dan ook onbegrijpelijk dat het CGVS uit bovenstaande passages vaststelt dat verzoeker zichzelf tegenspreekt, terwijl uit de context duidelijk blijkt dat verzoeker bedoelt dat de taliban niet openlijk aanwezig kon zijn gelet op de aanwezigheid van de overheid.

Hij verduidelijkt meermaals dat er misschien wel taliban spionnen aanwezig waren. Echter kon men onmogelijk zien aan iemand of deze lid was van de taliban of niet. Dat blijkt andermaal uit zijn anekdote over de zoon van B. A. (...), waarvan niemand wist dat hij een talib was.

ii. Reactie van verzoeker op het advies van de mullah en vader

In haar beslissing uit het CGVS haar ongeloof over de reactie van verzoekende partij op het advies en de preek van de mullah. De mullah, M. S. M. (...), die verzoekende partij les had gegeven tijdens diens kindertijd, had zijn vader aangesproken over het feit dat hij liedjes en filmpjes aan mensen verhandelde. M. (...) spoorde de vader van verzoekende partij aan om deze aan te manen ermee te stoppen. Verzoekers' vader verleide hem dit.

Verzoekende partij was echter niet onder de indruk en sloeg de raad van de mullah in de wind. Hij deed het werk immers graag, zei dit ook tegen zijn vader en ging door met de winkel.

Dit zinde M. (...) echter niet, zodat de misnoegde mullah enkele weken later koos voor de harde aanpak en verzoekende partij tijdens zijn preek in de moskee publiekelijk ten schande bracht: "Hij zei, dat ik liedjes, filmpjes en andere slechte dingen in de gsm stak van andere mensen en daardoor werden die andere mensen slecht. Ik had een slechte invloed op die mensen."

Over de visie van de mullah op zijn werk, kan hij tijdens het persoonlijk onderhoud dit kwijt:

(p. 11) "(...)"

(p. 12) "(...)"

Verzoekende partij was niet aanwezig in de moskee toen de mullah de bewuste preek hield; hij vernam het pas achteraf van zijn vader en andere dorpelingen. Zijn vader zei tegen de mullah dat hij hem zou overtuigen om te stoppen, maar hij nam het ook op voor zijn zoon: "mijn vader zei tegen mullah, als er iets aan mij zou gebeuren, dan zou vader hem verantwoordelijk stellen en hem naar de overheid brengen."

Toen zijn vader hem vertelde wat er gebeurd was en dat hij moest stoppen met de winkel, stemde verzoekende partij hiermee in. Een paar dagen later begon hij er echter weer opnieuw mee – ditmaal zonder medeweten van zijn vader.

Verzoekende partij benadrukt dat er nog verschillende andere Computerwinkels waren op de bazaar; als tiener begreep hij niet waarom anderen hun handeltje wel zouden mogen voortzetten en hij niet. Hij geeft ook zelf aan dat hij jong en naïef was en het gevaar van zijn handelingen niet goed kon inschatten. In die periode waren de ordediensten van de overheid erg aanwezig op de bazaar, waardoor hij zich wel veilig voelde.

Toen de mullah als religieus autoriteitsfiguur hem op de vingers tikte en hem wilde dwingen te gehoorzamen, rebelleerde verzoekende partij uiteraard. Zijn vrienden stonden achter hem en hij nam de aanmaningen dan ook niet au sérieux.

iii. Uitbating van de computerwinkel

Het CGVS is sceptisch over het feit dat hij zijn computerwinkel twee jaar lang zonder problemen kon uitbaten. Echter gaat ze compleet voorbij aan het feit dat een handel niet van de ene dag op de andere bekendheid verwerft. Het is niet meer dan logisch dat zijn winkel in de eerste tijden onder de radar bleef.

(persoonlijk onderhoud p.12) “(...)”

Het incident dat verzoekende partij hier ter sprake bracht, gebeurde toen verzoekende partij nog klein was. Hij schat dat het omstreeks 2012 plaatsvond. Zelf baatte hij van 2019 tot 2021 een computerwinkel uit, waarvoor het initiatief bij zijn vader lag. Dat het incident (vanuit zijn jonge perspectief) al lang geleden was, en dat zijn vader het voortouw nam, heeft verzoekende partij gesterkt in de overtuiging dat het wel oké was om deze handel te drijven.

iv. Actie van de taliban

Het CGVS koestert eveneens argwaan over de actie van de taliban ten aanzien van verzoekende partij, en over het feit dat de mullah zich garant stelde:

(beslissing p.3) “(...)”

Over de positie van de mullah in zijn gemeenschap vertelde verzoekende partij het volgende:

(persoonlijk onderhoud p. 12) “(...)”

De mullah is dus veeleer een moreel gezag dan een penalistische, bestraffende en repressieve leider. Verzoekende partij was bovendien zijn pupil geweest als kind. Dat hij bepaalde dogmatische opvattingen deelde met de taliban, hoeft daarom nog niet te betekenen dat hij geen moreel kompas had. Als mullah had hij er bovendien alle belang bij om graag gezien te worden in de gemeenschap.

Tot slot had de vader van verzoekende partij duidelijk gemaakt dat hij de mullah persoonlijk verantwoordelijk zou stellen indien zijn (lievelings)zoon iets zou overkomen. Had hij verzoekende partij in de steek gelaten, dan riskeerde hij de toorn van diens vader over zich heen te roepen en daarmee (een deel van) de gemeenschap tegen zich te keren.

Verzoekende partij wijst er ook op dat de mullah niet de enige was die zich garant stelde; van zodra de vader van verzoekende partij er lucht van kreeg dat zijn zoon ontvoerd was, ging hij naar de mullah en de andere dorpsouderen, en vroeg hen om zich garant te stellen voor verzoekende partij. Zijn vader betaalde een som geld en de dorpsouderen moesten dan garanderen dat hij nooit meer zoiets zou doen.

De reden achter (de vorm van) het optreden van de taliban zullen we nooit met 100% zekerheid kennen. Evenwel tracht de verzoekende partij vanuit zijn (cultuursensitief) standpunt een aantal mogelijke (beweeg)redenen te formuleren:

- Verzoekende partij was nog erg jong, en zou weldra wellicht de ideale leeftijd hebben om te rekruteren. Door een jongen van 15 jaar – een lievelingszoon – te vermoorden of volledig te doen verdwijnen, zouden ze zich niet populair gemaakt hebben in de streek, en zouden ze een potentieel nieuwe rekrut mislopen. Wellicht dachten ze hem en de andere jongeren uit de streek voldoende bang te kunnen maken zodat ze zouden gehoorzamen.

- De taliban kon hem niet te pakken krijgen in of bij zijn computerwinkel, aangezien het leger aanwezig was op de bazaar. Ze moesten hem dus te pakken krijgen op een moment dat hij het kwetsbaarste was – op de weg van en naar Nangarhar, waar hij spullen en voorraden voor de winkel inkoocht. De weg naar en van Nangarhar was onbeveiligd; hij vormde er dus een ideaal doelwit.

- Indien de taliban zijn winkel wilde vernielen, hadden zij de boel kort en klein kunnen slaan of de zaak in brand kunnen steken. Ze zouden hiermee echter een groot risico nemen; indien ze alles kort en klein zouden slaan (hetgeen meer tijd in beslag neemt en veel aandacht trekt), zouden ze het risico nemen ter plekke gearresteerd te worden door de ordediensten. Hadden ze de winkel in brand gestoken, dan riskeerden ze een grotere brand te veroorzaken in de bazaar waar nog veel meer winkels en mensen het slachtoffer van zouden worden. Hun populariteit zou dan onvermijdelijk enorm dalen in de streek.

v. Ziekenhuis en beschuldigingen van spionage

Het CGVS vervolgt haar beslissing als volgt:

(p.3) “(...)”

Het Commissariaat doet zelfs de moeite niet om te onderzoeken of verzoekende partij inderdaad in het ziekenhuis terecht kwam en waarvoor. Het slaat zijn verklaringen daarover alsmede het bewijsmateriaal dat hij hiervoor aanvoert volledig in de wind in twee zinnen. Verzoekende partij kan hiermee geen genoegen nemen.

vi. Problemen van familieleden na de feiten

Ook over de Problemen die de familieleden van verzoekende partij kenden na de voornoemde feiten en na zijn vlucht naar België, neemt het CGVS een contrair standpunt in:

(beslissing, p.3-4) “(...)”

In antwoord op de vraag of hij nog contact heeft met zijn familie in Afghanistan, zei verzoekende partij dat hij één keer per week met hen spreekt. Hij verklaart dat zijn ouders hem nooit veel informatie geven omdat ze hem geen verdriet willen doen, maar dat hij wel weet dat ze Problemen hebben. Dat de familie lastiggevalen wordt, vernam hij dan ook doordat hij een keer met zijn jongere broer sprak. Die vertelde “dat ze altijd lastiggevalen worden”, en dat één van de broers geslagen was door de taliban. De taliban waren bij hen

thuis geweest, vroegen naar verzoekende partij en hebben zijn vader, moeder en broer geslagen. Zijn broer moest naar het ziekenhuis en is sindsdien erg angstig.

Verzoeker pretendeert niet dat bovengenoemd incident het enige is; het is alleen het enige waar hij kennis van heeft genomen. Hij vermoedt dat dit vaker gebeurde.

Dat de ouders van verzoekende partij voor hem verzwijgen hoe het met hen gaat, hoeft niet te verbazen. Het is een instinctmatige eigenschap van ouders om hun kinderen te willen beschermen en daarbij af te schermen van hun zorgen.

Het CGVS stelt dat zijn familie op de hoogte is van zijn verzoek om internationale bescherming, en dat er dan ook verwacht kan worden dat zij verzoekende partij alle informatie zouden geven die zijn verzoek verder kracht zouden bijzetten.

Verzoekende partij merkt op dat het voor een verzoeker om internationale bescherming die zich in België bevindt (en begeleiding van een sociaal werker en advocaat geniet) al moeilijk is om te weten welke documenten en informatie relevant is en wat niet. Men kan dan ook onmogelijk verwachten van zijn ouders (een tractorbestuurder en een huisvrouw) en broers die nog verblijven in Afghanistan, dat zij kennis en inzicht hebben van/in de Belgische asielprocedure. Verzoekende partij mag hierop als minderjarige niet worden afgerekend.

De reden dat zijn familie nog steeds in de familiewoning woont, is dat zij nergens heen kunnen. De taliban is overal.

vii. Interpretatie van de aangevoerde documenten

De analyse door het CGVS van de door verzoekende partij voorgelegde documenten is bijzonder summier: (beslissing, p.4) "(...)"

Het CGVS maakt hier de algemene vaststelling dat Afghaanse documenten onbetrouwbaar zijn doordat corruptie wijdverspreid is bij het verkrijgen van civiele documenten.

Verzoeker stelt zich de vraag wat een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming moet doen om het CGVS te overtuigen van zijn of haar verhaal.

Het CGVS slaat alle inhoudelijke bewijsstukken van verzoekende partij met één slag in de wind. Haar argumentatie vat ze samen in één zin: "De overige documenten kunnen enkel een bevestigende aanvulling vormen op een geloofwaardig asielrelaas, hetgeen in casu niet het geval is."

Nochtans heeft Uw Raad in het arrest van 28 September 2016 (nr. 175 423) reeds onderlijnd hoe belangrijk het is dat asielinstanties de door de verzoeker aangeleverde documenten grondig bestuderen. De Raad verwijst hierbij naar het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 2 oktober 2012 (Singh e.a. t/België):

« 5.8 (...) » (eigen onderlijning)

In een arrest van 4 oktober 2012 (nr. 89 076) wierp Uw Raad bovendien op dat een asielzoeker een tegenstrijdige verklaring kan afleggen, gevolgd door een bewijskrachtig document dat zijn/haar geloofwaardigheid herstelt:

« (...) »

Met een arrest van 8 maart 2015 (nr. 141 245) stelde Uw Raad overigens zich niet akkoord te kunnen verklaren met de argumentatie van verwerende partij dat het document van verzoeker enkel een bevestigende aanvulling zou kunnen vormen op een geloofwaardig asielrelaas. Uw Raad stelde:

« (...) »

Ten overvloede verwijst verzoekende partij naar een arrest van 29 november 2013 van Uw Raad (nr. 114 766):

« (...) »

Het is met andere woorden aan het CGVS om aan te tonen dat documenten vervalst zijn teneinde hieruit conclusies te kunnen trekken.

Met betrekking tot de documenten aangebracht om te staven dat verzoekende partij een computerwinkel bezat, stelt het CGVS dat deze documenten zijn Problemen niet staven, en dat hieruit niet kan opgemaakt worden dat hij effectief de winkel uitbaatte. Dit wordt echter op geen enkele manier gespecificeerd, zodat verzoeker de indruk heeft dat het CGVS deze documenten slechts oppervlakkig heeft bekeken. Immers is zij van mening (zie supra) dat "[deze documenten] enkel een bevestigende aanvulling [kunnen] vormen op een geloofwaardig asielrelaas, hetgeen in casu niet het geval is."

Het CGVS startte echter de argumentatie van haar beslissing met overwegingen over de computerwinkel van verzoekende partij. Zij uitte hierbij haar scepsis over het feit dat verzoekende partij een computerwinkel had in de bazaar, over zijn manier van werken en over het feit dat hij zich kennelijk veilig genoeg voelde om deze activiteiten te ondernemen. Ze besloot hierbij:

(beslissing, p.2) "(...)"

Gelet op het gewicht dat het CGVS aan deze verklaringen hangt met betrekking tot de uitbating van de winkel, moet men toch vaststellen dat documenten die aantonen dat verzoekende partij een computerwinkel had, uitermate relevant zijn. Uit een grondig onderzoek van deze documenten zou men minstens moeten kunnen opmaken of verzoekende partij de winkel uitbaatte.

Wat betreft de brieven van de taliban en de foto's van de overleden talibanstrijders moet men eveneens vaststellen dat deze niet grondig onderzocht zijn, daar het CGVS stelt:

(beslissing, p.4) "(...)"

Gelet op bovengenoemde rechtspraak van Uw Raad en van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, is dit geen afdoende motivering.

Wat de medische verslagen betreft over het been van verzoekende partij, alsook de foto's van zijn gewonde broer, stelt het CGVS: "(...) ondersteunen geenszins jouw verklaringen aangezien deze documenten niet van die aard zijn om de precieze oorzaak en omstandigheden van de verwondingen/medische Problemen te duiden."

Deze verklaring lezend in combinatie met het voorgaande met betrekking tot "de overige documenten", noopt tot de vaststelling dat het CGVS zich ook de moeite heeft bespaard om dit verder te onderzoeken.

Men moet vaststellen dat er onvoldoende onderzoek is gebeurd naar de door verzoekende partij afgeleverde documenten."

Vervolgens voert verzoeker een omstandig betoog over de problematiek van terugkerende verwesterde jongeren, waarbij hij erop wijst dat hij 17 jaar is, in een opvangcentrum verblijft en in een brasserie werkt waar typisch Belgische gerechten geserveerd worden en dat hij tot voor kort een vriendinnetje had die nu is teruggekeerd naar Oekraïne. Hij stelt ook:

"Dat hij zelf de verwestering niet heeft aangebracht in antwoord op de vraag naar zijn vluchtmotieven, kan hem bezwaarlijk verweten worden; verzoekende partij is 17 jaar oud en kende hier geen woorden voor. Het leek hem echter wel duidelijk te zijn dat de taliban niet opgezet was met zijn levensstijl en activiteiten. Het CGVS heeft op geen enkel moment gepolst hiernaar, en stelde geen aanvullende vragen over zijn religieuze en culturele identiteit of beleving.

Zo heeft hij gesteld dat hij "moslim soenniet" is, niet "praktiserend moslim van soennitische strekking", en zei hij dat hij tweemaal naar de moskee was geweest in België: "één keer tijdens gebeden en Suikerfeest". Inmiddels staat de teller op drie: éénmaal bij het Offerfeest (cliënt ging na het persoonlijk onderhoud), éénmaal tijdens het Suikerfeest en éénmaal tijdens gebeden gedurende de Ramadan. Ter herinnering: van een praktiserend mannelijke moslim wordt verwacht dat hij minstens iedere vrijdag naar de moskee gaat.

Muziek is belangrijk voor verzoekende partij; daardoor begon hij liedjes te delen met en downloaden voor leeftijdsgenoten. Verzoeker betreurt dat de Taliban tegen elke vorm van moderne entertainment is, en dat zij deze levenswijze willen opdringen aan iedereen.

Ook vandaag luistert verzoekende partij nog graag naar muziek: hij luistert naar Pashto muziek zoals die van Karan Khan, maar gaat ook graag naar allerhande (Westerse) optredens en feesten met vrienden.

Verzoekende partij vormt zijn eigen religieuze en culturele identiteit. Met de taliban heeft hij enkel gemeenschappelijk dat hij onder de noemer 'moslim' valt. Zijn religieuze beleving is liberaal en pacifistisch. Verzoeker heeft het recht om zijn religie te beleven en in te vullen op de manier dat hij dat wenst; dat is het fundament van de vrijheid van religie. Hij benadrukt daarbij dat de vrijheid van religie (verankerd in artikel 9 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens) onder een regime als dat van de taliban niet enkel onder druk komt te staan voor bijvoorbeeld christenen of atheïsten, maar ook voor eenieder die zijn religie (in casu de islam) op een heel andere manier beleeft als van de taliban. Als liberaler moslim zou hij door de taliban beschouwd en behandeld worden als een ongelovige."

Hij verwijst nog naar algemene informatie van EUAA waaruit men volgens hem kan afleiden dat hij "bij een terugkeer een reëel risico loopt vervolgd te worden op basis van zijn oppositie tegen en onwil om culturele, sociale en/of religieuze normen van de taliban te volgen" en vestigt nog de aandacht op zijn herkomst uit een provincie (Kunar) waar de taliban de facto de macht heeft en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) bijzonder sterk staat. Tevens verwijst hij naar het arrest met nr. 288 973 van 31 maart 2023 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Daarna belicht verzoeker uitvoerig de situatie in Afghanistan vóór en na de machtsovername van de taliban en de impact van de gewijzigde situatie aldaar op de nood aan bescherming. Hij meent dat het CGVS deze situatie en impact verkeerd inschat en acht het in de huidige situatie onverantwoord om hem terug te sturen.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) en van artikel 24.2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest).

Verzoeker stelt te vrezen dat hij dreigt te belanden in een bijzonder gevaarlijke situatie als enerzijds het CGVS bescherming weigert te verlenen en anderzijds de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid in toepassing van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: Kinderrechtenverdrag) besluit om hem niet terug te sturen naar zijn geboorteland.

2.1.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2, 3 en 5, eerste lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoeker verwijst naar wat hij in het eerste en tweede middel reeds heeft uiteengezet en voegt bij zijn verzoekschrift het *“Country Report”* van Amnesty International voor het jaar 2022 waar verslag wordt uitgebracht over de zware en aanhoudende schendingen van de mensenrechten (stukkenbundel verzoeker, stuk 15).

2.1.4. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker hekelt dat de bestreden beslissing zomaar, zonder enig aangetoond verder en nuttig onderzoek naar het lot dat hem wacht wanneer hij terug gestuurd wordt naar zijn land, besluit tot de weigering van de vluchtelingenstatus, *“enkel en alleen gesteund op redenen van onbewezen geloofwaardigheid”*.

2.1.5. In wat zich aandient als een vijfde middel voert verzoeker de schending aan van *“het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing”*.

Verzoeker stelt in dit middel vast dat het CGVS zijn analyse van de nood aan subsidiaire bescherming gebaseerd heeft op gebrekkige en onvolledige informatie die dateert van – in het beste geval – januari 2023, maar vooral informatie van 2022 en zelfs 2021 en die snel achterhaald is. Bovendien blinken de rapporten volgens hem uit in leemtes van informatie, aangezien informatievergaring sinds de machtsovername van de taliban zo mogelijk nog moeilijker is geworden. Deze omstandigheden nopen tot extra voorzichtigheid, die het CGVS helaas niet aan de dag lijkt te leggen, aldus verzoeker.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden blijkens de inventaris de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

“5. *General Comment No.6 (2005), Committee on the Rights of the Child, OHCHR.*

6. *EASO Report on asylum procedures for children, 2019.*

7. *Individuals perceived as ‘Westernised’; Individuals perceived to have transgressed religious, moral and/or societal norms, COI Afghanistan 2023, EUAA.*

8. *Nota Nansen : “Het gebruik van beleidsrichtlijn van het UNHCR en het Europees Asiel Agentschap in Afghaanse dossiers”.*

9. *Nota Vluchtelingenwerk: “Humanitarian situation in Afghanistan”.*

10. *UNHCR Guidance Note on the international protection needs of people fleeing Afghanistan (update I), februari 2023.*

11. *Nansen Note 3.22 : Afghanistan : Een analyse van het beschermingsbeleid en risico’s bij terugkeer.*

12. *New Humanitarian : One year on, few options for Afghans escaping hunger and Taliban persecution.*

13. *Foreign Policy : The United Nations Can Hold the Taliban Accountable.*

14. *De Morgen : “Tot honderden minderjarige Afghaanse jongens in Belgische prostitutie gedwongen”.*

15. *Amnesty International : Afghanistan : Taliban’s suffocating crackdown.*

16. *Foto van verzoekende partij met vriendin”.*

2.2.2. Op 6 februari 2024 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan het rapport *“COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments”* van EUAA van 4 november 2022, aan de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023, aan het rapport *“Afghanistan Security Situation”* van EUAA van augustus 2022, aan de *“Afghanistan Country Focus”* van EASO van januari 2022, aan de *“Afghanistan - Country Focus”* van EUAA van december 2023, aan het rapport *“Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”* van EUAA van augustus 2022, aan het *“Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”* van EASO van augustus 2020, aan het rapport *“Afghanistan: Targeting of individuals”* van EUAA van augustus 2022, aan het rapport *“Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”* van UNAMA van juni 2023 en aan de COI Focus *“Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban”* van 14 december 2023.

2.2.3. Bij een op 15 februari 2024 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet het artikel *“Afghan doctors warn of healthcare crisis as international aid cuts bite”* van Reuters van 25 september 2023 (stuk 2). In deze aanvullende nota refereert hij tevens aan de *“Nansen Note 3-23, Effective protection against refoulement for people fleeing Afghanistan”* van november 2023 (stuk 1).

2.2.4. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met fotokopieën van een brief in verband met zijn werk (stuk 1), van foto’s in België (stuk 2) en van een medisch attest van 14 december 2023 (stuk 3) neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van de middelen

In de mate dat verzoeker in het tweede middel aanvoert dat artikel 33 van het Verdrag van Genève wordt geschonden en in het derde middel de schending van de artikelen 2, 3 en 5 van het EVRM aanvoert, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij geenszins in staat is zijn persoonlijke vrees jegens de taliban op een overtuigende en geloofwaardige wijze te schetsen, nu (i) zijn problemen omwille van het feit dat hij een computerwinkel uitbaatte en in het bijzonder liedjes en filmpjes verkocht niet geloofwaardig zijn en (ii) hij ook niet heeft kunnen overtuigen wat betreft zijn verklaringen dat hij beschuldigd wordt van spionage en dat hij verantwoordelijk geacht wordt voor de dood van zijn ontvoerders, omdat (B) de vaststelling dat hij sedert augustus 2022 in België verblijft evenmin kan leiden tot het verlenen van internationale bescherming daar een verblijf in het Westen geenszins volstaat om te besluiten tot het bestaan van een nood om internationale bescherming en niet kan worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen of dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer, omdat (C) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld en omdat (D) er niet gesteld kan worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de

bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling van de bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt vooreerst in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet vastgesteld dat er op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier in hoofde van verzoeker, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Aan verzoeker werd een voogd toegewezen, die hem van meet af aan heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) werd verzoeker gehoord door een gespecialiseerde dossierbehandelaar in het bijzijn van een tolk. Hij werd prioritair gehoord en bijgestaan door zijn voogd (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 7, map 'DVZ', 'beoordeling bijzondere procedurele noden'). Het persoonlijk onderhoud van verzoeker bij het CGVS werd afgenomen door een gespecialiseerde *protection officer*, die binnen de diensten van het CGVS een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud oordeelt de Raad dat de betrokken *protection officer* tijdens het persoonlijk onderhoud voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoeker. Tevens stelt de Raad vast dat noch uit de notities van het persoonlijk onderhoud, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 10 mei 2023 was verzoeker bijna zeventien jaar (*ibid.*, 'verklaring DVZ', nr. 4) en dus geen *infans*, waardoor redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten, ook al dateren die van enige tijd geleden. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In de notities van het persoonlijk onderhoud kan worden gelezen dat de *protection officer* herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk *Pashtou* en verzoekers voogd en advocaat waren aanwezig en konden hun opmerkingen geven op het einde.

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van verzoekers verklaringen en de stukken in het administratief dossier in het algemeen afdoende rekening heeft gehouden met diens jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in diens land van herkomst.

De Raad benadrukt dat verzoekers minderjarigheid hem niet ontslaat van de plicht tot medewerking die op elke verzoeker om internationale bescherming rust. Ook van verzoeker kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij doorleefde verklaringen kan afleggen en de feiten die geleid hebben tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een gedetailleerde en geloofwaardige wijze kan toelichten, temeer nu uit zijn verklaringen blijkt dat hij ongeveer veertien jaar oud was ten tijde van zijn beweerde problemen en vertrek uit Afghanistan (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5, 8 en 11, en stuk 7, map 'DVZ', 'verklaring DVZ', nr. 4) en hij op het moment van zijn interview bij de DVZ en zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS zestien jaar was. Verzoeker toont met de loutere verwijzing naar zijn minderjarigheid niet aan dat hij hiertoe niet in staat zou zijn.

Een schending van artikel 24.2 van het Handvest kan niet worden aangenomen.

Hoewel de belangen van het kind inderdaad de eerste overweging vormen, gaat verzoeker er in deze aan voorbij dat het de commissaris-generaal in haar declaratieve opdracht enkel toekomt na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De algemene bepaling dat het hogere belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, kan geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en het Verdrag van Genève duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (RvS 29 mei 2013, nr. 223.630).

Voorts wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“Daarnaast leg je een medisch attest neer, opgesteld op 14 augustus 2022 door dokter mevr. Z. (...). Hierin staan een aantal littekens opgelijst, doch wordt gesteld dat je geen fysieke klachten hebt maar soms nachtmerries omwille van wat er met jou gebeurd is. Er dient benadrukt te worden dat bij aanvang van het persoonlijk onderhoud jou gevraagd werd of je klaar was het interview te beginnen wat je bevestigde (CGVS p.4), je uitdrukkelijk meegedeeld werd dat je ten allen tijde tijdens het persoonlijk onderhoud een extra pauze kon vragen indien je hier nood aan had (CGVS p.5) en je op verschillende momenten de kans gelaten werd opmerkingen en toevoegingen te doen (CGVS p.9, 15). Doorheen het persoonlijk onderhoud bleek je aldus in staat jouw relaas op een omstandige wijze uit de doeken te doen en op geen enkel moment bleek je omwille van medische redenen niet in staat te zijn verder te gaan met het onderhoud.”

Verzoeker brengt tegen deze motieven geen concrete argumenten aan, zodat deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier en pertinent en terecht zijn, door de Raad worden overgenomen.

Gelet op het voorgaande kan worden aangenomen dat verzoekers rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

Verzoeker toont niet aan dat er nog bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze bijkomende steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan.

2.3.5. Landeninformatie

Verzoeker wijst in het eerste en vijfde middel van zijn verzoekschrift en in zijn op 15 februari 2024 neergelegde aanvullende nota op een gebrek aan actuele, nauwkeurige, betrouwbare en objectieve informatie over de situatie in Afghanistan. In dit verband verwijst hij naar de *update* van de “*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*” van UNHCR van februari 2023 (stukkenbundel verzoeker, stuk 10), de “*Nansen Note 2-22, Het gebruik van beleidsrichtlijn van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afghaanse dossiers*” van juni 2022 (*ibid.*, stuk 8) en de “*Nansen Note 3-23, Effective protection against refoulement for people fleeing Afghanistan*” van november 2023 (aanvullende nota verzoeker van 15 februari 2024, stuk 1).

De Raad wijst er vooreerst op dat verwerende partij bij aanvullende nota van 6 februari 2024 de beschikbare objectieve landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld. Voorts is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid, van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel de volgende verplichting in:

“Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.”

Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Het verzoek van verzoeker wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het

land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen.

In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg wordt een schending van *“het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing”* niet aangetoond.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten omwille van problemen met de taliban omdat hij een computerwinkel uitbaatte en liedjes en filmpjes downloadde op de gsm's van klanten. De *mullah* van zijn dorp zou hiervan op de hoogte zijn geweest en verzoekers vader hebben aangesproken om verzoeker te overtuigen hiermee te stoppen. Ook zou de *mullah* verzoekers activiteiten hebben vernoemd tijdens een preek. Drie à vier weken na de preek van de *mullah* zou verzoeker zijn ontvoerd door de taliban. Hij zou drie nachten zijn vastgehouden en uiteindelijk door tussenkomst van de *mullah* en een aantal dorpsouderen zijn kunnen vrijkomen. Hij zou medische verzorging nodig gehad hebben en bij het verlaten van het ziekenhuis aan de ingang de talibanleden hebben zien staan die hem tijdens zijn ontvoering hardhandig hadden geslagen. Daarop zou hij zijn vader gebeld hebben en even later zouden deze talibanleden zijn aangevallen door de voormalige overheid, waarbij zij omkwamen. Die avond zou zijn vader verzoeker naar Nangarhar hebben gestuurd en 's nachts zouden talibanleden dan naar zijn ouderlijk huis zijn gekomen, naar verzoeker gevraagd hebben en zijn vader geslagen hebben. Een dorpeling die aanwezig was toen verzoeker uit het ziekenhuis kwam en van wie een zoon om het leven zou zijn gekomen, zou de *mullah* gebeld hebben en gezegd hebben dat hij verzoeker met de overheid had zien bellen en dus achter de aanslag zat. Deze man zou nu hoofd van de taliban in het dorp zijn geworden en na verzoekers vertrek uit Afghanistan op 1 februari 2021 nog eens naar verzoekers ouderlijk huis zijn gekomen en alle gezinsleden geslagen hebben.

Ter staving van zijn relaas legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure zijn *taskara* en brieven van de taliban voor, alsook fotokopieën van de eerste bladzijde van de paspoorten van zijn ouders, van de *taskara*'s van zijn ouders, van bewijzen in verband met zijn winkel, van medische documenten en van foto's van zijn gewonde broer en van overleden talibanstrijders (administratief dossier (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten').

Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, hebben de *taskara*'s van verzoeker en zijn ouders en de paspoorten van verzoekers ouders slechts betrekking op de persoonsgegevens van verzoeker en zijn ouders. Deze elementen staan in de huidige stand van het geding niet ter discussie, maar kunnen geen bewijs vormen van de door verzoeker aangehaalde problemen en vrees. Ook de documenten in verband met zijn winkel kunnen de door verzoeker beweerde problemen niet staven. Er kan zelfs niet uit blijken dat verzoeker een winkel uitbaatte. Bovendien betreft het hier slechts fotokopieën en kan aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën maar een beperkte bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Wat betreft de foto's die zouden moeten bewijzen dat verzoeker een winkel uitbaatte, wijst de Raad er nog op dat foto's in het algemeen in scène kunnen worden gezet en bijgevolg manipuleerbaar zijn in plaats, tijd en ruimte. De brieven van de taliban kunnen voorts door eender wie en om eender welke reden zijn opgesteld. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat veel valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in het land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn (adm. doss., stuk 6, map met 'landeninformatie', COI Focus *“Afghanistan. Corruptie en documentenfraude”* van 14 januari 2021 (*update*)), vormen deze brieven van de taliban geen sluitend bewijs van de problemen die volgens verzoeker tot zijn vertrek uit Afghanistan hebben geleid. Uit de medische verslagen en de foto's van zijn gewonde broer en van de overleden talibanstrijders kan voorts niet blijken wat de precieze oorzaak en omstandigheden van de medische problemen, verwondingen of overlijdens zijn, zodat ook deze stukken de door verzoeker aangehaalde problemen en vrees niet op objectieve wijze kunnen aantonen. Bovendien herhaalt de Raad dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën maar een beperkte bewijswaarde worden verleend en dat foto's in het algemeen in scène kunnen worden gezet en bijgevolg manipuleerbaar zijn in plaats, tijd en ruimte. De Raad merkt in dit verband nog op dat uit vaste rechtspraak van de Raad van State

blijkt dat de commissaris-generaal – en bijgevolg ook de Raad – aan de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mag weigeren wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). In tegenstelling tot wat verzoeker in het eerste middel van zijn verzoekschrift tracht voor te houden, dient de commissaris-generaal (of de Raad) bij verwerping van de aangebrachte stukken niet aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; Rvs 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714).

De algemene informatie die wordt gevoegd bij het verzoekschrift (stukkenbundel verzoeker, stukken 5-15) heeft geen betrekking op de persoon van verzoeker, noch op de persoonlijke feiten die verzoeker aanvoert en kan dan ook niet volstaan om deze feiten aan te tonen. Hetzelfde kan worden gesteld over de *“Nansen Note 3-23, Effective protection against refoulement for people fleeing Afghanistan”* van november 2023 waaraan verzoeker in zijn op 15 februari 2024 neergelegde aanvullende nota refereert (aanvullende nota verzoeker van 15 februari 2024, stuk 1) en over het artikel *“Afghan doctors warn of healthcare crisis as international aid cuts bite”* van Reuters van 25 september 2023 dat verzoeker bij deze aanvullende nota voegt (*ibid.*, stuk 2).

De foto die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stuk 16) en de fotokopieën van een brief in verband met zijn werk en van foto's in België die verzoeker ter terechtzitting neerlegt (aanvullende nota verzoeker van 19 februari 2024, stukken 1 en 2) hebben betrekking op zijn leven hier in België, doch kunnen zijn problemen in Afghanistan niet staven.

Ook uit het medisch attest van 14 december 2023 dat verzoeker ter terechtzitting neerlegt (aanvullende nota verzoeker van 19 februari 2024, stuk 3) kan niet blijken wanneer en in welke omstandigheden verzoeker het geattesteerde litteken heeft opgelopen, zodat ook dit attest geen sluitend bewijsstuk vormt voor de door hem aangehaalde gebeurtenissen in Afghanistan die tot zijn vlucht hebben geleid.

De Raad besluit dat verzoeker een zekere inspanning heeft geleverd om zijn verzoek om internationale bescherming te staven met documenten, maar dat deze documenten niet volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Te dezen oordeelt de commissaris-generaal dat verzoekers problemen omwille van het feit dat hij een computerwinkel uitbaatte en in het bijzonder liedjes en filmpjes verkocht niet geloofwaardig zijn.

De commissaris-generaal overweegt hierbij dat de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen ondermijnd wordt door het gegeven dat hij volgens zijn verklaringen heel openlijk zijn risicovolle diensten verleende. Zij licht dit als volgt toe:

“Je geeft aan dat het verkopen van liedjes en filmpjes in de Afghaanse samenleving niet door iedereen geaccepteerd werd: “Elke mullah heeft problemen met dit werk, de mullahs luisteren nooit naar liedjes. Liedjes van ons, is kleine zonde, maar voor mullah is grote zonde. Als we over filmpjes spreken, dan is het erger.” (CGVS p.11). En “De taliban en de mullahs hebben dezelfde mening over liedjes en films, ze zeggen dat dat haram is, ongeloof. Ze zijn heel streng, als een vrouw of een meisje met hoofddoek is, zelfs mag je nooit naar haar kijken. Het is verboden in de ogen van hen.” (CGVS p.12). Je verwijst tevens naar een herinnering “~Ze doden mensen. Ik was heel klein, ik herinner een incident, er was een dorpeling, hij woonde heel dichtbij de rivier. En hij had ook computerwinkel in de bazaar en 's nachts staken ze de winkel in brand. Zijn winkel was een beetje apart van de andere winkels, 's nachts hebben mensen zijn winkel in brand gestoken.” (CGVS p.12). Ondanks dit klimaat, geef je aan dat je je veilig voelde in de bazaar waar je jouw computerwinkel had omdat de voormalige overheid, het leger, de politie, daar aanwezig was en de controle had (CGVS p.12). Zo zeg je “Ik wist zeker, dat het verboden was, maar ik wist ook dat de overheid in die plek aanwezig was, niet de taliban.” (CGVS p.12). Dat deze controle van de overheid niet waterdicht was, blijkt uit jouw verklaringen dat je van mening was dat de taliban, al zij het niet openlijk, aanwezig was in de bazaar. Zo zeg je “Taliban was zeker niet openlijk aanwezig, misschien waren er wel mensen die stiekem als spionnen werkten. Ik ken die mensen niet, ik kan jou geen informatie over die mensen geven. ... Het is gewoon mijn mening, misschien zijn er mensen die stiekem werkten. Het is gewoon mijn mening. Ze kunnen sowieso niet openlijk rondwandelen.” (CGVS p.11). In het verlengde van dit alles, kan er verwacht worden dat je je ervan bewust was dat de activiteiten die je deed een risico inhielden. In het licht hiervan vindt het CGVS jouw manier van werken niet aannemelijk. Uit jouw verklaringen blijkt immers dat je de verkoop van liedjes en filmpjes heel openlijk deed. Je geeft aan dat je de liedjes en filmpjes op een SD kaart zette van de klant, gekopieerd vanuit jouw computer die in de vitrine van jouw winkel stond (CGVS p.12-13). Het hoeft niet te verwonderen dat het CGVS vraagtekens plaatst bij deze ‘openbaarheid’ van jouw activiteiten. Jou gevraagd of deze manier van werken geen risico inhield, zeg je “Ik heb het niet in de openlucht gedaan, het was in mijn

winkel, er waren nog andere winkels. Oudere mensen kwamen niet naar winkel om filmpjes te zien. Meeste klanten waren jonge gasten. De taliban was sowieso niet aanwezig, ze bleven alleen in de bergen, ze konden niet naar de bazaar komen, omwille van de aanwezigheid van de overheid. En imam van de moskee zou nooit naar deze plaats komen.” (CGVS p.13). Daar waar je nu stelt dat de taliban sowieso niet aanwezig was, dient verwezen te worden naar jouw eerdere verklaringen waarin je van mening was dat het mogelijk was dat er spionnen van de taliban in de bazaar aanwezig waren (CGVS p.11). Dat blijkt ook uit het vervolg van het door jou geschetste asielrelaas, nl. dat je problemen kreeg met de taliban. De bazaar is een publieke plaats waar zowel jonge als oudere mensen vrije toegang toe hebben.”

Verzoeker verwijt de commissaris-generaal in het eerste middel zijn jeugdige leeftijd niet in acht te nemen bij het beoordelen van zijn verklaringen en zijn gedrag en stelt dat de hersenen van een 13 tot 15-jarige nog lang niet volgroeid zijn en dat hij volop aan het puberen was. Daarnaast wijst hij erop dat er meerdere computerwinkels in de bazaar waren en dat hij zich gesterkt voelde door de aanwezigheid van de ordediensten. De Raad kan verzoeker echter niet bijtreden. Zelfs al was verzoeker tijdens de besproken periode jong, dan nog blijkt uit zijn verklaringen duidelijk dat hij zich ervan bewust was dat de activiteiten die hij deed een duidelijk risico inhielden. Hij stelde immers dat het volgens de taliban en de *mullahs* verboden was en haalde expliciet een incident aan waarbij een computerwinkel van een dorpeling in de bazaar in brand werd gestoken (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Ook stelde hij dat de taliban mensen doden (*ibid.*). Bovendien blijkt uit zijn verklaringen dat de controle van de overheidsdiensten in de bazaar niet waterdicht was. Gelet op deze context die hij zelf schetste, is het niet aannemelijk dat verzoeker op een dermate publiekelijke wijze zijn risicovolle diensten verleende. Zijn jeugdige leeftijd en puberteit kan hiervoor geen verschoning bieden.

Het betoog in het eerste middel dat hij niet in zijn eentje met de computerwinkel begon, maar dat zijn vader deze winkel voor hem had opgestart en dat hij deze vervolgens heeft overgenomen, waaruit volgens hem blijkt dat hij een moderne opvoeding heeft genoten *“aangezien ook zijn vader niet vies was van moderne technologie en entertainment”* werpt geen ander licht op de overweging dat hij zich ervan bewust was dat de activiteiten die hij deed een risico inhielden waardoor zijn openlijke manier van werken niet aannemelijk is.

Ook met het betoog in het eerste middel dat zijn beschrijving van de bazaar en de *underground* bazaar reeds een deel van het kader schetsen waarin hij zijn activiteiten ontwikkelde, met name *“een samenleving vóór de overname van de taliban, waar het woord van de mullah in de bazaar weinig te zeggen had, laat staan dat van de taliban”*, kan verzoeker niet overtuigen. Het gegeven dat de *mullah* en de taliban in de bazaar zélf weinig te zeggen zouden hebben gehad, doet immers geen afbreuk aan de vaststellingen dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat zij wel op de hoogte konden komen van de activiteiten in de bazaar, zich hiertegen konden verzetten en er zelfs personen voor konden straffen en dat verzoeker zich hiervan bewust was (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9-13).

Voorts benadrukt verzoeker in het eerste middel dat hij geen muziek- en filmwinkel uitbaatte, maar wel een telecomwinkel of computerwinkel, waar hij ‘onder de toonbank’ ook liedjes en filmpjes downloadde voor zijn jonge klanten. Hij verwijst naar zijn verklaringen dat de oudere klanten hier niet om vroegen en hier dus ook niet van afwisten. De Raad wijst er echter op dat verzoeker verklaarde dat zijn winkel in een openbare plaats was gelegen en dat hij de liedjes en filmpjes op een SD-kaart plaatste van de klant, gekopieerd vanuit zijn computer die in de vitrine van zijn winkel stond (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12-13). Bijgevolg heeft de commissaris-generaal terecht gesteld dat verzoeker op een openlijke, publiekelijke wijze liedjes en filmpjes verkocht. Dat oudere klanten niet naar zijn winkel kwamen om liedjes of filmpjes te kopen, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat zij hiervan wel op de hoogte konden komen. Bovendien blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker zich er ook van bewust was dat de taliban hiervan op de hoogte konden komen (*ibid.*, p. 11).

Door in het eerste middel vervolgens louter te stellen dat zijn (verkoops-)activiteiten lucratief waren, dat hij graag bezig was (en is) met muziek, dat de overheid in deze periode bovendien nog aan de macht was, dat er ordediensten aanwezig waren in de bazaar en dat de taliban niet zichtbaar aanwezig waren, doet verzoeker evenmin afbreuk aan de hierboven weergegeven motieven van de bestreden beslissing. De Raad herhaalt dat hoewel de vorige overheid nog aan de macht was en er volgens verzoekers verklaringen ordediensten aanwezig waren in de bazaar en de taliban er niet zichtbaar aanwezig waren, de taliban wel op de hoogte konden komen van de activiteiten in de bazaar, zich hiertegen konden verzetten en er zelfs personen voor konden straffen en dat verzoeker zich hiervan bewust was (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9-13). Gelet op deze context is het dan ook niet aannemelijk dat verzoeker op een dergelijke open manier werkte. Dat zijn activiteiten lucratief zouden zijn geweest en dat hij graag met muziek bezig zou zijn geweest, biedt verder geen verantwoording voor zijn openlijke en risicovolle manier van werken.

Verzoeker voert verder in het eerste middel aan dat indien de commissaris-generaal een tegenstrijdigheid ziet in zijn verklaringen over de aanwezigheid van de taliban in de bazaar, zij dat tijdens het persoonlijk onderhoud nooit heeft trachten te verduidelijken of benoemen. Er is de Raad evenwel geen enkele bepaling gekend die in een sanctie voorziet in geval werd nagelaten de verzoeker om internationale bescherming te confronteren met tegenstrijdige verklaringen die hij heeft afgelegd. Bovendien heeft verzoeker de gelegenheid om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen, maar overtuigt hij *in casu* niet. Hij betoogt dat zijn woordkeuze beïnvloed is door zijn leeftijd en de vertaling en verwijst ter staving hiervan naar de notities van het persoonlijk onderhoud. Uit de context van zijn verklaringen zou volgens hem duidelijk blijken dat hij bedoelt dat de taliban niet openlijk aanwezig konden zijn gelet op de aanwezigheid van de overheid en dat er misschien wel spionnen van de taliban aanwezig waren, maar dat men dat onmogelijk aan iemand kon zien. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoeker na confrontatie door de *protection officer* met zijn beweerde risicovol gedrag plots stelde dat de taliban “sowieso” niet aanwezig waren in de bazaar (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13). Gelet op deze bewoordingen en het gegeven dat hij dit verklaarde na een confrontatie, is het weinig aannemelijk dat verzoeker zou hebben bedoeld dat de taliban niet openlijk aanwezig konden zijn maar dat er misschien wel spionnen van de taliban aanwezig waren. Dat verzoekers woordkeuze beïnvloed zou zijn door zijn leeftijd en de vertaling is verder een loutere bewering (*post factum*), die gelet op zijn verklaring na confrontatie met zijn risicovol gedrag niet kan overtuigen.

Voorts oordeelt de commissaris-generaal dat de vaststelling dat verzoeker zonder meer de adviezen van de *mullah* en van zijn eigen vader in de wind sloeg, afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Een volgend element waarbij het CGVS vraagtekens plaatst betreft jouw reactie toen je hoorde dat de mullah jouw vader had aangesproken over jouw activiteiten (nl. verkoop van liedjes en filmpjes). Je geeft aan dat de mullah jouw vader een keer onderweg had aangesproken en hem gevraagd had jou te laten stoppen met jouw activiteiten. Jouw vader zei aan de mullah dat hij jou ging overtuigen (CGVS p.11). Evenwel blijkt dat je hier geen gevolg aan gaf. Zo zeg je “Twee, drie dagen ben ik wel gestopt. Later startte ik opnieuw. Filmpjes en liedjes brachten veel geld op.” (CGVS p. 12). Tevens zette je jouw activiteiten verder nadat de mullah, ongeveer een maand of twee nadat hij je vader onderweg had aangesproken en ongeveer drie à vier weken voordat je door de taliban werd meegenomen, jouw naam en jouw activiteiten vernoemde tijdens een preek in de moskee waar jouw vader en anderen aanwezig waren. Je zegt “Mullah was in de moskee, was bezig om te preken, hij werd emotioneel en tijdens zijn toespraak sprak hij over mij. Hij zei, dat ik liedjes, filmpjes en andere slechte dingen in de gsm stak van andere mensen en daardoor werden die andere mensen slecht. Ik had een slechte invloed op die mensen.” (CGVS p.11). Dat de mullah over jou sprak tijdens een dienst in de moskee, voor talrijke aanwezigen, doet uitschijnen dat het voor hem menens was dat je diende te stoppen met jouw werk. Evenwel blijkt weerom dat je jouw activiteiten gewoon verderzette. Het hoeft niet te verwonderen, gezien de context waarin je je bevond en het gewicht dat de mullah gaf aan jouw activiteiten, dat je de ernst hiervan zou ingezien hebben. Bovendien had de mullah een dreigbrief van de taliban aan jouw vader gegeven (CGVS p.11), een reden te meer dat je zou gehoorzamen aan het advies van de mullah. Dat je bleef verder doen met jouw activiteiten, omwille van het financiële voordeel (CGVS p.12), doet hieraan geen afbreuk gezien de in hun ogen ernst van jouw vergrijp en de straf die je daarvoor boven het hoofd hing. Bovendien zijn jouw verklaringen dat je jouw vader om de tuin kon leiden, door hem te zeggen dat je zou stoppen maar dit uiteindelijk niet deed (CGVS p.11-12), tevens niet aannemelijk. Er kan verwacht worden dat jouw vader erop zou toezien dat je het advies zou opvolgen. Bovendien geef je aan dat je jouw vaders lieveling was (CGVS p.11). Een reden te meer dat er verwacht kan worden dat hij er dan ook op zou toezien dat je het advies van de mullah opvolgde om jou te behoeden voor het risico dat boven jouw hoofd hing en temeer jouw vader niet kon uitsluiten dat de Taliban wel eens de rest van de familie in het vizier kon nemen zo jij niet gehoorzaamde.”

Verzoeker benadrukt in het eerste middel dat zijn vrienden en de wet achter hem stonden, zodat hij in een combinatie van jeugdige naïviteit en rebellie de berispingen van de *mullah* en het advies van zijn vader in de wind sloeg. Hij stelt dat het geen uitleg behoeft dat dit “*typisch adolescent gedrag*” is en betoogt verder dat er nog verschillende andere computerwinkels in de bazaar waren en dat hij als tiener niet begreep waarom anderen hun handel wel zouden mogen voortzetten en hij niet. Gelet op wat hoger reeds werd uiteengezet over de context waarin hij liedjes en filmpjes zou hebben verkocht, kan evenwel worden verwacht dat verzoeker de ernst zou hebben ingezien van het gegeven dat de *mullah* zijn vader zou hebben aangesproken en over hem zou hebben gesproken tijdens een preek in de moskee. Dat verzoeker toch bleef verder doen met zijn activiteiten kan, gelet op het gewicht dat de *mullah* daaraan gaf en de straf die verzoeker voor dit vergrijp riskeerde, niet worden verschoond door zijn jeugdige naïviteit en rebellie.

Verzoeker voert verder in het eerste middel aan dat hij niet onder de indruk was en de raad van de *mullah* in de wind sloeg omdat hij zijn werk graag deed en dat hij dit ook tegen zijn vader zei en doorging met het uitbaten van de winkel. Dit betoog stemt evenwel niet overeen met zijn verklaringen tijdens zijn persoonlijk

onderhoud dat hij – nadat hij na het advies van de *mullah* twee à drie dagen gestopt was met de verkoop – later opnieuw startte omdat de verkoop van filmpjes en liedjes veel geld opbracht en dat zijn vader niet wist dat hij terug gestart was met de verkoop (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Door voor het overige nog louter te wijzen op de verklaringen die hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft afgelegd en deze te herhalen, doet verzoeker geen afbreuk aan de hierboven weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing.

Daarnaast plaatst de commissaris-generaal in de bestreden beslissing nog vraagtekens bij de door verzoeker geschetste problemen met de taliban:

“Vooreerst dient de opmerking gemaakt te worden dat het CGVS het opmerkelijk vindt dat je reeds sinds het begin van 2019 bezig was met het uitbaten van jouw computerwinkel (CGVS p.7) en dat je pas, twee jaar later, in januari 2021, concrete problemen kreeg met de taliban (CGVS p.9-11). Gezien de door jou geschetste herinnering over de problemen die de dorpling die tevens een computerwinkel in de bazaar had kreeg, is het niet ondenkbaar dat de taliban computerwinkels in het vizier had. Dat jij jouw computerwinkel dan zonder problemen, ongeveer twee jaar lang, kon uitbaten, is op z'n zachtst gezegd opmerkelijk temeer je, en zoals reeds opgemerkt, van mening was dat er wel eens spionnen rondliepen in de bazaar. Een volgend element dat jouw geloofwaardigheid ondermijnt is het feit dat de mullah zich klaarblijkelijk garant stelde om je vrij te laten (CGVS p.10-12), hoewel hij reeds eerder zijn ongenoegen had laten blijken aangaande jouw activiteiten en jij niet gehoorzaamd had om zijn advies op te volgen. Dat hij een dermate groot risico nam om tussen te komen in jouw vrijlating en zich garant te stellen doet bijgevolg op niet geringe wijze vraagtekens rijzen. Tot slot wilt het CGVS nog opmerken dat zij de actie van de taliban, nl. jouw ontvoering en vrijlating, een weinig daadkrachtige actie vindt om hun doel, nl. het stopzetten van jouw activiteiten, te bekomen. Naar analogie met de herinnering die je schetst waarbij een computerwinkel in brand gestoken werd, kan er verwacht worden dat ze tevens jouw winkel zouden viseren om zich ervan te vergewissen dat je met jouw activiteiten zou stoppen. Uit jouw verklaringen blijkt dat de winkel ongemoeid gelaten werd. Je zegt “Mijn winkel was op slot. ... De winkel is nog steeds gesloten, tot vandaag. ... Na mijn vertrek heeft de spullen verkocht, zoals computer en andere, en heeft de winkel terug aan de eigenaar gegeven.” (CGVS p.13). Daar jouw computerwinkel en de verkoop van liedjes en filmpjes de kern van het probleem uitmaakt, kan er verwacht worden dat de taliban tevens actie hiertegen zou ondernomen hebben.”

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij er in het eerste middel op wijst dat een handel niet van de ene dag op de andere bekendheid verwerft en dat het dan ook niet meer dan logisch is dat zijn winkel eerst onder de radar bleef. Gelet op zijn verklaringen dat een dorpling met ook een computerwinkel in de bazaar problemen kreeg en dat er spionnen van de taliban in de bazaar konden rondlopen (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11 en 12), is het niet ondenkbaar dat de taliban computerwinkels in het vizier hadden. Dat verzoeker zijn computerwinkel dan zonder problemen ongeveer twee jaar lang kon uitbaten, is in deze context wel degelijk opmerkelijk. Dat het incident met de dorpling omstreeks 2012 zou hebben plaatsgevonden, betreft voorts een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die hoe dan ook geen afbreuk doet aan het opmerkelijke gegeven dat hij zijn computerwinkel ongeveer twee jaar lang zonder problemen zou hebben kunnen uitbaten terwijl hij daar op een open manier liedjes en filmpjes verkocht, wat volgens zijn verklaringen volgens de taliban verboden is, en er in de bazaar spionnen van de taliban aanwezig konden zijn. Ook met het betoog dat zijn vader het initiatief had genomen om de computerwinkel uit te baten en dat dit hem, samen met het gegeven dat het incident met de dorpling al lang geleden was, sterkte in de overtuiging dat het wel oké was om deze handel te drijven, doet verzoeker geen afbreuk aan de pertinente motivering van de bestreden beslissing dat het opmerkelijk is dat hij ongeveer twee jaar lang zonder problemen een computerwinkel in de bazaar kon uitbaten.

Verzoeker wijst op de verklaringen die hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft afgelegd over de positie van de *mullah* in zijn gemeenschap en stelt dat de *mullah* veeleer een moreel gezag is dan een penalistische, bestraffende en repressieve leider. Hij wijst er tevens op dat hij als kind de pupil is geweest van de *mullah* en dat het gegeven dat de *mullah* bepaalde dogmatische opvattingen deelde met de taliban daarom nog niet hoeft te betekenen dat deze geen moreel kompas had. Verzoeker benadrukt bovendien dat de *mullah* er alle belang bij had om graag gezien te worden in de gemeenschap. Dit alles neemt echter niet weg dat verzoeker eerder al niet gehoorzaamd had om het advies van de *mullah* om zijn activiteiten stop te zetten op te volgen, zodat de *mullah* een groot risico nam om zich garant te stellen dat hij niet meer met zijn activiteiten zou herbeginnen. Gelet op het respect dat de gemeenschap volgens hem had voor de *mullah* (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12), is het voorts weinig aannemelijk dat de dorpsbewoners zich tegen de *mullah* zouden hebben gekant indien deze zich niet garant zou hebben gesteld. De commissaris-generaal stelt dan ook terecht vragen bij verzoekers verklaringen dat de *mullah* zich voor hem garant stelde, temeer nu deze tijdens zijn toespraak, waarbij verschillende dorplingen aanwezig waren, reeds zijn ongenoegen over verzoekers activiteiten had kenbaar gemaakt en ook de taliban duidelijk gekant waren tegen de verkoop van filmpjes en liedjes en door deze toespraak op de hoogte konden komen van verzoekers activiteiten (*ibid.*, p. 11-13). Gelet op het respect dat de *mullah* volgens verzoekers

verklaringen in de gemeenschap genoot, acht de Raad het voorts weinig aannemelijk dat verzoekers vader erin zou slagen om een deel van de gemeenschap tegen de *mullah* te keren indien verzoeker iets zou overkomen en dat dit de *mullah* zou hebben tegengehouden indien deze zou weigeren zich garant te stellen. Ook de loutere bewering dat naast de *mullah* ook andere dorpsouderen zich garant stelden nadat verzoekers vader een som geld betaalde, hoewel verzoeker eerder niet gehoorzaamd had om het advies van de *mullah* op te volgen, acht de Raad weinig aannemelijk.

Door vervolgens in het eerste middel louter te poneren dat de reden achter de vorm van het optreden van de taliban nooit met 100% zekerheid gekend zal zijn, doet verzoeker vooreerst geen afbreuk aan de motieven dat de door hem beschreven actie van de taliban weinig daadkrachtig lijkt om hun doel te bekomen.

Vervolgens tracht verzoeker vanuit zijn “*cultuursensitief*” standpunt een aantal mogelijke beweegredenen te formuleren voor de vorm van het optreden van de taliban. Zo wijst hij erop dat hij nog erg jong was en weldra wellicht de ideale leeftijd zou hebben gehad om te worden gerekruteerd, dat de taliban zich niet populair zouden hebben gemaakt in de streek door een jongen van 15 jaar te vermoorden of volledig te doen verdwijnen en hierdoor eveneens een potentieel nieuwe rekrut zouden mislopen, dat de taliban wellicht dachten hem en de andere jongeren uit de streek voldoende bang te kunnen maken opdat zij zouden gehoorzamen, dat de taliban hem niet te pakken konden krijgen in of bij zijn computerwinkel, aangezien het leger er aanwezig was, dat zij hem dus te pakken moesten krijgen op een moment dat hij het kwetsbaarste was, op de weg van en naar Nangarhar die onbeveiligd was, en dat de taliban, indien zij zijn winkel wilden vernielen, de boel kort en klein hadden kunnen slaan of de zaak in brand hadden kunnen steken, maar zij hiermee echter een groot risico zouden hebben moeten nemen omdat zij hierdoor ter plekke gearresteerd konden worden door de ordediensten of riskeerden dat zij een grotere brand zouden veroorzaken waar nog veel meer winkels en mensen het slachtoffer van zouden zijn geworden, waardoor hun populariteit in de streek onvermijdelijk enorm zou dalen. De Raad wijst er vooreerst op dat er in de bestreden beslissing niet wordt gesteld dat het weinig daadkrachtig is van de taliban dat zij verzoeker niet vermoord hebben of hem volledig hebben doen verdwijnen. Wel wordt er geoordeeld dat er verwacht kan worden dat de taliban actie zouden hebben ondernomen tegen verzoekers computerwinkel en de verkoop van liedjes en filmpjes, nu dit de kern van het probleem van de taliban uitmaakt. Bovendien toont verzoeker met zijn betoog niet aan dat de taliban op geen enkele wijze in staat zouden zijn geweest om actie te ondernemen tegen zijn computerwinkel en de verkoop van liedjes en filmpjes. Dat de overheid voortdurend in de bazaar aanwezig zou zijn geweest, kan immers niet uit zijn verklaringen worden afgeleid. De Raad wijst er wat dit betreft nog op dat verzoeker verklaarde dat de taliban mensen ook in het geheim voor hen lieten werken (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13). Aldus weerlegt noch ontkracht verzoeker de hierboven weergegeven motieven van de bestreden beslissing.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekers problemen omwille van het feit dat hij een computerwinkel uitbaatte en in het bijzonder liedjes en filmpjes verkocht niet geloofwaardig zijn.

Vervolgens oordeelt de commissaris-generaal dat verzoekers verklaringen dat hij beschuldigd wordt van spionage en dat hij verantwoordelijk geacht wordt voor de dood van zijn ontvoerders eveneens niet kunnen overtuigen. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt nader toegelicht:

“Vooreerst dient opgemerkt dat je in het ziekenhuis terecht kwam naar aanleiding van het feit dat je in je winkel filmpjes en dergelijk had gedownload, waaraan gezien bovenstaande geen geloof wordt gehecht. Bijgevolg kan er evenmin geloof worden gehecht aan alle daaruit voortvloeiende problemen.

Deze appreciatie wordt onderstreept door volgende vaststellingen. Je geeft aan dat ze jou beschuldigden omdat jij gezien werd toen je aan het telefoneren was en vervolgens de aanslag plaatsvond. Ze gingen ervan uit dat je de overheidsdiensten getipt had over hun aanwezigheid (CGVS p.10-11, 14). Het hoeft niet te verwonderen dat deze verklaringen weinig overtuigend zijn. Je geeft aan “Die mensen hadden mij geslagen, niemand anders kende die mensen.” (CGVS p.14). Het hoeft niet te verwonderen dat deze verklaringen te zwak zijn om het CGVS ervan te overtuigen dat jij beschuldigd werd van iets dermate zwaarwichtigs als spionage. Je geeft aan dat jouw familieleden, een zevental maanden voor het persoonlijk onderhoud op het CGVS, werden lastiggevallen door de vader, die na de machtsovername hoofd van de taliban werd en van wie één van zijn zoons was overleden (CGVS p.6, 14). Je geeft aan dat jouw broer zeer hard geslagen werd (CGVS p.6, 14). Het hoeft niet te verwonderen dat het CGVS het tijdsverloop weinig aannemelijk vindt. Indien hij jou effectief verantwoordelijk achtte voor de dood van zijn zoon, kan er verwacht worden dat hij op een eerder moment en op een meer daadkrachtige manier zou hebben ingegrepen om druk uit te oefenen op jouw familie. In dit kader dient nog opgemerkt te worden dat je aangeeft dat je niet op de hoogte bent van andere problemen die jouw familie mogelijks zou kunnen hebben meegemaakt omdat ze jou niet verdrietig willen maken (CGVS p.6). Evenwel doet deze verklaring eveneens afbreuk aan jouw geloofwaardigheid. Je geeft immers aan dat jouw familieleden op de hoogte zijn van jouw ingediende verzoek om internationale bescherming en meer zelfs, dat ze op de hoogte waren van de datum van jouw persoonlijk onderhoud bij het CGVS (CGVS p.6). Er kan verwacht worden dat zij jou dan ook alle informatie zouden geven die jouw

verzoek verder kracht bijzet. De vaststelling dat jouw familie op dit moment nog woonachtig zijn in jullie gewoonlijke woning (CGVS p.5-6) ondersteunt de appreciatie van het CGVS. Indien jouw verklaringen geloofwaardig zijn, kan er verwacht worden dat ze hun veiligheid reeds elders waren gaan opzoeken."

Verzoeker kan vooreerst niet worden gevolgd waar hij in het eerste middel stelt dat de commissaris-generaal zelfs niet de moeite heeft gedaan om te onderzoeken of hij inderdaad in het ziekenhuis terecht kwam. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die hij gekend zou hebben omwille van het feit dat hij een computerwinkel uitbaatte waarin hij liedjes en filmpjes verkocht, kan immers evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die daaruit zouden voortvloeien.

Verzoeker herhaalt in het eerste middel vervolgens de verklaringen die hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft afgelegd over het contact dat hij nog heeft met zijn familie in Afghanistan. Door het louter herhalen van reeds afgelegde verklaringen, werpt hij echter geen ander licht op de bovenstaande pertinente en terechte motieven van de bestreden beslissing. Voorts hoeft het volgens hem niet te verbazen dat zijn ouders voor hem verzwijgen hoe het met hen gaat, nu het een "*instinctmatige eigenschap*" is van ouders om hun kinderen te willen beschermen en daarbij af te schermen van hun zorgen. Gelet op het gegeven dat zijn ouders op de hoogte zouden zijn van het door hem ingediende verzoek om internationale bescherming en van de datum van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS, kan nochtans worden verwacht dat zij verzoeker alle informatie zouden geven die zijn verzoek verder kracht kan bijzetten indien zij hem daadwerkelijk willen beschermen. Verzoekers bewering dat het voor verzoekers om internationale bescherming die zich in België bevinden al moeilijk is om te weten welke documenten en informatie relevant is en wat niet en zijn betoog dat men dan ook onmogelijk van zijn ouders en broers die nog in Afghanistan verblijven kan verwachten dat zij kennis hebben van en inzicht hebben in de Belgische asielprocedure, doet hieraan geenszins afbreuk. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen, nu actuele informatie van primordiaal belang is om de door hem geschetste vrees in te schatten. Het spreekt bovendien voor zich dat (recente) incidenten die zich na zijn vertrek nog zouden hebben voorgedaan relevant zijn in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Ook van een minderjarige die een nood aan internationale bescherming inroept mag worden verwacht dat hij bij zijn familie in Afghanistan de relevantie van actuele informatie over hun situatie zou benadrukken en dat hij er alles aan zou doen om actuele informatie hierover te bekomen.

Dat zijn familie nog steeds in de familiewoning woont omdat zij nergens anders heen kunnen nu de taliban overal is, kan evenmin overtuigen. Aangezien verzoeker verklaarde dat de vader van de bij de aanval door de voormalige overheid omgekomen dorpeling die hem ervan zou beschuldigen achter de dood van zijn zoon te zitten ondertussen hoofd van de taliban in het dorp is geworden (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14), kan immers worden aangenomen dat zijn familie, indien zijn verklaringen geloofwaardig zouden zijn, minstens getracht zou hebben om zich elders te vestigen. Gewoon in de familiewoning blijven lijkt in deze context de minst veilige optie.

Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan problemen zal kennen met de taliban omdat hij een computerwinkel uitbaatte en liedjes en filmpjes downloadde op de gsm's van klanten of omdat hij beschuldigd wordt van spionage en verantwoordelijk wordt geacht voor de dood van zijn ontvoerders.

Waar verzoeker in het eerste middel, verwijzend naar de "*Nansen Note 3-22, Afghanistan: Een analyse van het beschermingsbeleid en risico's bij terugkeer*" (stukkenbundel verzoeker, stuk 11), nog duidt op de op hem toepasselijke risicoprofielen, namelijk de risicoprofielen van personen gelieerd aan de voormalige overheid en van personen die gedwongen rekrutering vrees, wijst de Raad er op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure geen melding maakte van een vrees voor vervolging door banden met de voormalige overheid of van een vrees voor gedwongen rekrutering. Ook in zijn verzoekschrift laat hij na te concretiseren waarom hij tot dergelijke risicogroepen zou behoren.

Daarnaast wijst verzoeker in het eerste middel op zijn risicoprofiel als persoon die morele en sociale normen overtreedt. In zijn verzoekschrift gaat hij hier uitgebreid op in.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door

lokale tradities en tribale codes (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de *sharia* (*ibid.*, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de door de taliban gehanteerde zeer strikte interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de facto* regering opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht en gebruikt ze daartoe ook het ‘*Taliban General Directorate of Intelligence*’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (*ibid.*, p. 24).

De taliban, die de *Deobandi*-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en *madrassa*’s over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 94 en 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de *sharia* in het dagelijkse leven die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo’s hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder *hijab*. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze gebeden bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de *sharia* na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het laten groeien van een baard (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 24). Er bestaan ook lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie de beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48, en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in de COI Focus “*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de *sharia* volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 27). In het bijzonder wat betreft "zina" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties.

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers. AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerste zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 27). Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens een professor aan de *American University of Afghanistan* op dat bij het uitspreken van lijfstraffen een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds voorafgegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, 'ad hoc'-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze tijdens controles op straat vaststellen dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (*ibid.*, p. 27).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, "Afghanistan, Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24, en EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 98). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma's met 'immorele inhoud' te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, "Afghanistan, Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in het rapport "Afghanistan targeting of individuals" van EUAA van augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 51, voetnoot 476: TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 december 2021). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge

taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (*ibid.*, p. 53-55). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (*ibid.*, p. 55, voetnoot 514: Denmark, DIS, “*Afghanistan – taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 en 38).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus, “*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*”, 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als ‘verwesterd’ worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als ‘verraders’ of ‘ongelovigen’.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “*verwesterd*” zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn of als verwesterd worden beschouwd. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij is verwesterd, dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering of overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “*Country Guidance*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, bijtreden (EUAA, "Country Guidance: Afghanistan", januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van verwerende partij van 6 februari 2024 doet niet anders besluiten.

In de bestreden beslissing wordt inzake de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure afgelegde verklaringen over zijn verblijf en integratie in België als volgt gemotiveerd:

"Het CGVS voegt hier volledigheidshalve nog aan toe dat jij niet aannemelijk maakt dat jij voor jouw vertrek uit Afghanistan reeds negatief werd gepercipieerd door de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat jij Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat jij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of haar lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geviséerd door de taliban, laat staan dat jouw vertrek uit Afghanistan om die reden risico verhogend of -verzwarend zou zijn. De vaststelling dat jij sedert augustus 2022 in België verblijft kan evenmin leiden tot het verlenen van internationale bescherming daar een verblijf in het westen, in casu België, geenszins volstaat om te besluiten tot het bestaan van een nood om internationale bescherming. Een persoonlijk risico voor een verzoeker om internationale bescherming om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd moet in concreto aannemelijk worden gemaakt, in casu quod non. Bij beoordeling van een eventueel risico om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging moeten jouw individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aangaande 'terugkeerders' (zie infra). Het CGVS wijst er hierbij op dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij jij aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor jou om jouw (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan jou toe dit aan te tonen, met name dat het aanpassen van jouw levensstijl een dermate schending zou inhouden van fundamenteel recht dat dit neerkomt op vervolging. Jij blijft wat dat betreft evenwel in gebreke. Jij duidt, ondanks dat jou meermaals gevraagd wordt naar jouw vrees bij terugkeer en/of andere redenen waarom jij niet kan terugkeren, nergens in concreto aan dat er in jouw hoofde sprake zou zijn van uiterst moeilijke of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen.

Jouw verklaring dat je hier naar school gaat en de verklaringen van jouw leerkracht doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen, jij toont immers geenszins aan dat dit heeft geleid tot verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd. Het CGVS wijst er hier volledigheidshalve nog op dat jij jezelf nog steeds identificeert als een praktiserend moslim van soennitische strekking en dat jij ook in België naar de moskee gaat, alsook deelgenomen hebt aan de voorbije ramadan. Voorts blijkt uit jouw verklaringen geenszins dat jij enige andere activiteit onderneemt die heeft kunnen leiden tot verwesterd gedrag of gedrag dat als zodanig gepercipieerd kan worden (CGVS, p.5-7, 14-15).

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot vijftienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stel je naar school te zijn geweest in Afghanistan, heb je religieuze les van de mullah gekregen en heb je nog contact met jouw netwerk in Afghanistan (CGVS p.6). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat je je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

(...)

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met

argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat je, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng je zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Verzoeker voert in het eerste middel van zijn verzoekschrift aan dat deze vaststellingen gebaseerd zijn op een totaal verkeerde lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud. Hij stelt dat hij het gevoel heeft dat hij niet de kans heeft gehad hierover uit te weiden en dat hem bezwaarlijk verweten kan worden dat hij zelf zijn verwestering niet heeft aangebracht in antwoord op de vraag naar zijn vluchtmotieven nu hij 17 jaar is en hij hier geen woorden voor kende. Hij betoogt dat het hem echter wel duidelijk leek dat de taliban niet opgezet waren met zijn levensstijl en activiteiten en verwijt het CGVS hem op geen enkel moment hiernaar te hebben gepolst en geen aanvullende vragen te hebben gesteld over zijn religieuze en culturele identiteit of beleving. De Raad wijst er echter op dat verzoeker meermaals de kans heeft gehad om hierover tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaringen af te leggen of uit te weiden, (onder meer) wanneer de *protection officer* van het CGVS hem vroeg of hij nog opmerkingen had of toevoegingen of verbeteringen wou aanbrengen en of hij de kans had om alles te vertellen (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9 en 15). De Raad wijst er op dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt. Verzoekers voogd en advocaat waren tevens aanwezig tijdens zijn persoonlijk onderhoud en konden hun opmerkingen geven op het einde. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker hierover in zijn verzoekschrift bijkomende verklaringen kon afleggen en via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen kon voorleggen, een mogelijkheid waarvan verzoeker gebruik heeft gemaakt.

Zo betoogt verzoeker in het eerste middel dat hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend op basis van het feit dat de taliban hem ontvoerd, mishandeld en bedreigd hebben omdat hij een computerwinkel uitbaatte en 'onder de toonbank' liedjes en filmpjes downloadde voor andere jongeren en benadrukt hij dat hij dus reeds 'verwesterde' voordat hij Afghanistan had verlaten. Hoger werd echter reeds geoordeeld dat zijn beweerde problemen omwille van het feit dat hij een computerwinkel uitbaatte en in het bijzonder liedjes en filmpjes verkocht niet geloofwaardig zijn. Verzoeker toont evenmin aan dat het uitbaten van een computerwinkel en het verkopen van liedjes en filmpjes voor hem gebaseerd is op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat dit bijzonder belangrijk was of is voor hem om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk

onderhoud immers louter dat hij zijn werk "*leuk*" vond en dat het veel geld opbracht (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11-12).

Ondanks het feit dat verzoeker reeds op veertienjarige leeftijd Afghanistan verlaten zou hebben (adm. doss., stuk 7, map 'DVZ', 'verklaring DVZ', nr. 4, en stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5 en 8) en een deel van zijn vormende jaren in België en andere Europese landen doorbracht, kan verder worden aangenomen dat hij op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. Verzoeker spreekt *Pashtou* en *Dari* (adm. doss., stuk 7, map 'DVZ', 'verklaring betreffende procedure'), ging in Afghanistan tot het eerste middelbaar naar school en kreeg er les van de *mullah* (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Hij verklaarde verder nog contact te hebben met zijn familie in Afghanistan (*ibid.*), zodat er, bij gebrek aan overtuigende elementen die hierover anders doen denken, kan worden aangenomen dat hij nog steeds beschikt over enig netwerk in Afghanistan. Hoewel dit uiteraard niet wegneemt dat hij op jonge leeftijd (zestien jaar) in België is toegekomen, kan op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier niet worden aangenomen dat hij, na een verblijf van nog geen twee jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker, die momenteel 17 jaar is, moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

Verzoeker laat bovendien na om *in concreto* aan te tonen dat zijn verblijf in Europa hem dermate heeft verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Verzoeker voert in het eerste middel aan dat hij in een opvangcentrum woont, dat hij (graag) naar school gaat en dat hij in een brasserie werkt waar typisch Belgische gerechten worden geserveerd. Ter staving hiervan voegt hij bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota een brief in verband met zijn werk en een foto van hem met twee anderen in een keuken (aanvullende nota verzoeker van 19 februari 2024, stukken 1 en 2). In de brief wordt gesteld dat hij gemotiveerd is, goed meewerkt, een "*team werker*" is, heel attent, beleefd en ordelijk is, goed met stress om kan en doet wat hem gevraagd wordt (*ibid.*, stuk 1). Uit de door verzoeker bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota gevoegde foto's kan blijken dat hij in België een divers netwerk heeft opgebouwd (*ibid.*, stuk 2). De Raad wijst erop dat het gegeven dat verzoeker in België in een opvangcentrum verblijft, (graag) naar school zou gaan, een divers netwerk heeft en werkwilbig en werkzaam is, hoogstens aantoonde dat hij zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier en dat hij zelfredzaam is en in zijn levensonderhoud voorziet, maar dat dit, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard is om te leiden tot de vaststelling dat hij dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van zijn verblijf in het opvangcentrum, het school lopen, zijn divers netwerk en zijn tewerkstelling bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden of als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de Taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden. Voorts verklaarde verzoeker nog dat er veel andere Afghanen in zijn opvangcentrum verblijven (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4), zodat niet kan worden ingezien op welke wijze zijn verblijf aldaar ertoe zou bijdragen dat hij verwesterd is of als dusdanig zou worden beschouwd.

Verzoeker voert in het eerste middel ook aan dat hij tot voor kort een vriendinnetje had, maar dat zij nu is teruggekeerd naar Oekraïne. Ter staving hiervan voegt hij bij zijn verzoekschrift en bij zijn ter terechtzitting neerlegde aanvullende nota twee foto's van hem en een meisje (stukkenbundel verzoeker, stuk 16, en aanvullende nota verzoeker van 19 februari 2024, stuk 2). Daargelaten de vraag of uit de voorgelegde foto's kan blijken dat hij daadwerkelijk een relatie had met dit meisje, wijst de Raad erop dat het loutere feit hier een vriendinnetje te hebben (gehad) niet volstaat om aan te tonen dat hij verwesterd zou zijn of dat hij zich niet meer zou kunnen aanpassen aan de in Afghanistan geldende normen en waarden.

Verzoeker betoogt verder in zijn eerste middel dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft verklaard dat hij moslim en soenniet is, maar niet dat hij een praktiserend moslim is. Hij wijst erop dat hij had verklaard dat hij in België tweemaal naar de moskee was geweest en stelt dat hij intussen nog één keer naar de moskee is geweest, terwijl van een praktiserend mannelijke moslim wordt verwacht om minstens iedere vrijdag naar de moskee te gaan. De Raad acht het evenwel niet onredelijk om op basis van verzoekers verklaringen dat hij nog (af en toe) naar de moskee gaat en heeft deelgenomen aan de *ramadan* (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5) te stellen dat hij zijn religie nog (op enige wijze) praktiseert. Door louter te beweren dat van een praktiserende mannelijke moslim wordt verwacht dat hij minstens iedere vrijdag naar de moskee gaat, werpt verzoeker geen ander licht op de hierboven weergegeven motieven van de bestreden beslissing. Hoe dan ook toont verzoeker door erop te wijzen dat hij

in België minder naar de moskee gaat niet aan dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen of dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Verzoeker stelt in het eerste middel eveneens dat hij met de taliban enkel gemeenschappelijk heeft dat hij onder de noemer 'moslim' valt, maar dat zijn religieuze beleving liberaal en pacifistisch is. Hij meent dat hij als liberale moslim door de taliban beschouwd en behandeld zou worden als een ongelovige. Dit betoog mist evenwel de nodige concretisering, uitwerking en staving in het verzoekschrift om aan te tonen dat hij hierdoor bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden of als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden.

In het eerste middel benadrukt verzoeker eveneens dat muziek belangrijk is voor hem. Hij licht toe dat hij naar *Pashto* muziek luistert zoals die van Karan Khan, maar dat hij ook graag met vrienden naar allerhande (westerse) optredens en feesten gaat en dat hij betreurt dat de taliban tegen elke vorm van modern entertainment zijn en dat zij deze levenswijze willen opdringen aan iedereen. Hij laat evenwel na ook deze beweringen verder uit te werken of hiervan enig bewijs bij te brengen. Hetzelfde geldt waar hij in zijn op 15 februari 2024 neergelegde aanvullende nota zonder meer beweert dat hij zich totaal heeft aangepast aan de normen, waarden en gebruiken van een jonge Belgische tiener.

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn "*to play the game*" of dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanige (onbewuste) verandering dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. In het kader van zijn beschermingsverzoek dient te worden geoordeeld dat uit de door hem aangehaalde elementen niet kan worden afgeleid dat verzoeker zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld.

Ook de omstandigheid dat verzoeker afkomstig zou zijn uit de provincie Kunar volstaat niet om een risico bij terugkeer vast te stellen. De Raad erkent dat verschillende Afghaanse groepen, zoals de taliban, ISKP en Tehrik-e taliban Pakistan, actief zijn in Kunar. Verzoeker werkt echter niet verder concreet uit waarom het gegeven dat hij afkomstig is uit dit gebied, bij gebrek aan bijkomende risicobepalende omstandigheden, op zich voldoende is om een risico bij terugkeer in zijn hoofde vast te stellen.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit zijn verklaringen blijkt niet dat zijn familie problemen heeft gekend louter omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Verder maakt verzoeker, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en beweerde problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van zijn afwezigheid en terugkeer.

Wat betreft verzoekers betoog over de draconische interpretatie van de *sharia*-wetgeving door de taliban en de zware en aanhoudende mensenrechtenschendingen, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift en zijn op 15 februari 2024 neergelegde aanvullende nota louter te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie

te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet aantoonbaar dat hij in de actuele stand van zaken louter omwille van zijn verblijf in Europa en in België, in geval van terugkeer naar zijn provincie Kunar, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest met nr. 288 973 van 31 maart 2023 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die nog geen twee jaar in België verblijft, in Afghanistan tot de zevende graad naar school is gegaan en er nog over een netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Verzoeker vestigt in het tweede middel de aandacht op het artikel "*Tot honderden minderjarige Afghaanse jongens in Belgische prostitutie gedwongen: gelokt via TikTok*" van De Morgen van 14 september 2022 (stukkenbundel verzoeker, stuk 14) en betoogt dat hij zonder enig verblijfsstatuut de weg op dreigt te gaan die vele jonge Afghanen hem zijn voorgedaan, nu hij in de prostitutie zal belanden om te kunnen overleven. Hij verwijst ook naar artikel 24.2 van het Handvest. Met dit (hypothetische) betoog toont hij evenwel niet aan dat hij in zijn land van herkomst, Afghanistan, een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt. De Raad herhaalt bovendien dat de bepalingen aangaande het hoger belang van het kind hoe dan ook geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (RvS 29 mei 2013, nr. 223.630).

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.7.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat (i) hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban omdat hij een computerwinkel uitbaatte en liedjes en filmpjes downloadde op de gsm's van klanten en omdat hij beschuldigd wordt van spionage en verantwoordelijk geacht wordt voor de dood van zijn ontvoerders niet aannemelijk heeft gemaakt, dat (ii) evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering en dat (iii) hij met zijn (hypothetische) betoog dat hij bij verblijf in België zonder verblijfsstatuut eventueel in de prostitutie zal belanden niet aantoonbaar dat hij in Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn

2011/95/EU). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijck of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disrupctie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

In zoverre verzoeker in het eerste middel argumenteert dat de bestaande internationale sancties tegen de taliban een verslechtering inhouden van de socio-economische situatie, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Waar verzoeker in het eerste middel nog verwijst naar het arrest met nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, kan worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven

voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.7.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen, waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 31). Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "*verminderd*" en "*bepikt*". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten, alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs, alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (*ibid.*, p. 32-34).

Volgens de UCDP-gegevens vonden er in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers in die periode wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten

vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122-123). ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers" en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, "*COI Query Afghanistan*", november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 30). UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (*ibid.*, p. 36). In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (*ibid.*, p. 29-30). In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (*ibid.*, p. 34). ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, "*Afghanistan. Security Situation*", augustus 2022, p. 62, en UNAMA, "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*", juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*", juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekent zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en de voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 124). Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de "*Afghanistan: Country Focus*" van EUAA van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Kunar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Het voorgaande stemt overeen met de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker brengt verder geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door verwerende partij bij haar op 6 februari 2024 neergelegde aanvullende nota).

2.3.7.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en werd hij vergezeld van zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het *Pashtou* machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.10. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.11. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.12. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend vierentwintig door:

D. DE BRUYN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
I. VERLOOY,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

I. VERLOOY	D. DE BRUYN
------------	-------------